Amsteldamse Vrolikheyt

Vervult met Veel'erhande gesangen, en Nieuwe Voysen

bron
Amsteldamse Vrolikheyt, Vervult met Veel'erhande gesangen, en Nieuwe Voysen. Josua Rex, Amsterdam 1647

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_ams009amst01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

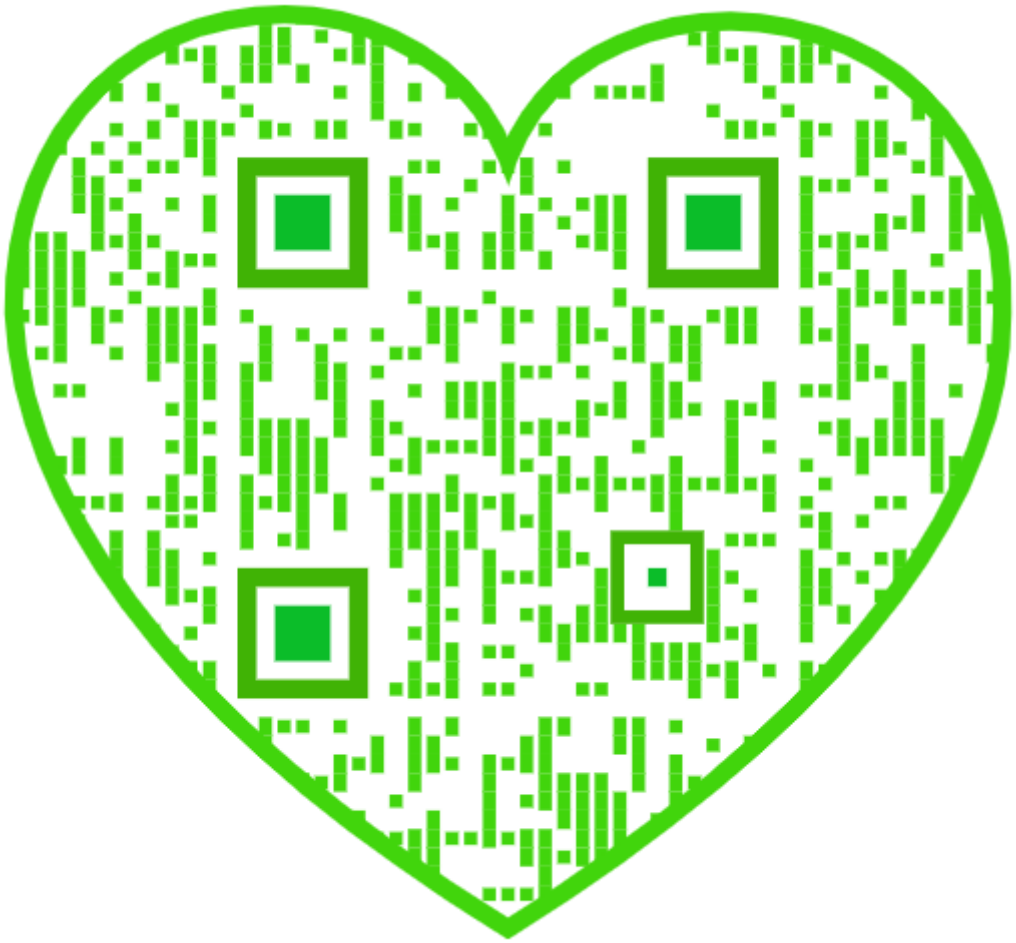

Op-dracht aen de vrolyke Amstel sangerinneties.

GEestige Juffertjes, alsoo ons aenstaende zijn de lange Winter-avonden, en wy gedreven werden van een Natuurlijken trek, om in alles te vernoegen soo eerwaerde soete Zieltjes; kom ik (door sulken nootsakelijke beweeging) in U Ed'le handen op-offeren dese A M S T E L S E

Vrolikheyt:

En also geen offer geschieden mach sonder Gebeden, bidden wy U E . goet-aerdigheyt, mijn vlytigen arbeyt te bescherme *n* voor de barsse Ysegrimmen. Want de wapenen van U glinsterende oogen zijn machtig genoech, om alle onweer af te weeren, met een, om onse yd'le V R O L I K H E Y T een dubbelen glans te geven. Ey sie onse eersteling' aen; al waer 't maer gelijk men de Sangers gewent zijn te hooren: Dat is, singht den selven wel, men leent sijn oor om te luysteren; en is het belacchens waerd men gunt den tijt al even-wel, al waer 't maer om te lachen. Wy hebben U E . soo veel lekkrny van Nieuwe Voysen geschaft als ons machtig waer te bekomen; en op dat wy de haet van de bejaerde Juffertjes niet op onse hales halen wil-de, die near niet

verpijnen mogen om yets nieuws te leeren (doch evenwel noch gaern het klappen van de sweep hooren) hebben wy den selven te geval het Oude meê niet versmaet. En hoope derhalve UE. gunst te bekomen, Singt dan onse VROLIKHEYT met Vreugde: soo verplicht gy mijn eeuwich te blijven

VE. Alder-geringhsten Dienaer,

JOSUA REX.

Op d'Amstelse vrolykheyt.

SWang're keeltjens, wilt gy neuren
Hoe de graege Minnaer queelt?
Dat by Bos, en Velt doet treuren,
Als sijn Lief de wreeden speelt.
Hoemen Bachus moeten schenken
't Vrolik weese by de Wijn?
Wilt gy boert, en lacchen wenken?
't Oogh sal u versadigt zijn,
Soo gy siet wat hier bereyt
Is, in onse VROLIKHEYT.

J.M.N.

[*Een als een jongen Harder ging*]

Stem: Eyn junger Scheffer ging eyn-mael.

*E*Ens als een jongen Harder ging,
Des morgens als den dag aenving,
In eenen groene Wey:
Bedroeft was hy van hart en sin,
Om dat sijn schoone Harderin
Hem steets haer liefd' ontsey,
Hy sprak ik lief, ik dien, ik eer:
Maer ach! ik kan doch nimmermeer,
(Met geenderley gelegenheyt)
Haer krijgen by de *Vrolikheyt.*

2 Ach is het met een groot verdriet,
Dat men soo meenich Harder siet,
En Harderinnen, die
Genieten soo veel lieve lust:
Maer ick alleen moet ongerust
(Als een jaloerse spie)
Verslijten dees mijn fiere jeught,
Berooft van al 't vermaeck, en vreught,
En alderley gelegentheyt,
Van hare soete *Vrolikheyt.*

3 Mit quam een andere Harder gaen,
En hoorde al dees klachten aen:
En sprak ay broeder rust,
Gy weer dat alle menschen juyst,
Op een manier niet zijn verkuyst:
Ook is u wel bewust,
Als dat het teere Vrouws geslagt,
Door een manier niet werd gebracht
Tot gunst, om ons gelegentheyt
Te voegen in haer *Vrolikheyt.*

4 Dan waer het so, wat hoefd' men doch
De Luyt, Fyool, de Harp, en noch
De Sak-pijp, en Schalmey,
De Trommel, Fluyt en Boere-lul,
Voort alderley ae'r snare spul,
En 't danssen van de Rey:
Maer is mijn Lief bedroeft van sin,
Soo stem ik straks mijn Pijp daer in,
Verdrijf alsoo de treurigheyt,
En krijgese by de *Vrolikheyt.*

5 De eerste sprak, ô waerde Vrient!
Dees middel my te wonder dient,
Ik dank u voor die raet:
Mit liep Hy na sijn Harderin,
En peep soo soet in hare sin,
Tot dat het wiert heel laet,
Of schoon de donk're nacht quam aen,
Noch wou sijn pijp niet stille staen:
Maer dreef van haer de treurigheyt,
En kreegse by de *Vrolikheyt.*

6 O Harders! die nu zijt belust
Hoe gy u liefd' met vreughd, in rust
Sult bruyken, leert dit eerst,
Dat gy u lief met ernst bemint:
En soo dra gy haer treurich vint
Beveel ik u op 't seerst,
Dat gy dees middel neemt in acht,
En pijpt soo langh tot datse lacht:
Dan kunt gy met manierlikheyt
Haer krijgen by de *Vrolikheyt.*

UYT.
J. VOS

Van hare majesteyt van Groot Brittanjen Henriette Maria, vertrokken van Schevelingen.

Stemme: In 't voorjaer, een Auroor brak uyt.

*D*E middagh-Son gaf geen gebloos,
't Scheen of den Hemel schreyden,
Wanneer de *Brittten-lantse Roos*
Van 't *Hollants-Hof* verscheyden.
Het *Capitool* vergaerde niet;
Elk een scheen uyt-gelaten,
Toen sy *Arcadia* verliet,

Doots treurden alle straten:
Behalven in het Noorder end,
Daer was 't, of *Vestaes* kolk
Van *Kadmus* tanden had gebaert
Een machtich leger volck.

2 De Duynen hippelde van vreughd,
Tot aen *Neptunus* Oever.
De Zee en Strant, 't was al verheughd,
En niemant wasser droever,
Dan laes! de Koninklike *Bruyt,*
(Door Moeder-sucht bewoogen)
Goot meenichte van tranen, uyt
Haer hemels-blaeuwe oogen:
Sy kon haer Moeder niet na strant
Geleyden, door den Rou,
Om datse haer in sterflikheyt,
Niet meer beoogen sou.

3 Soo was de schoon *Polexena,*
Met herte-wee omvangen,
Als men haer Moeder *Hecuba*

Trok van haer bleeke wangen.
Of als de *Griexe Isigeen*
Haer hert van droefheyt drukte,
Als men haer tegen recht
En re'en uyt Moeders armen rukte:
Soo wert de half ontlooken *Roos*
Door Moeder-scheyding flau,
En storte, langs haer lely vel,
Een Hemels silvre dau.

4 Maer 't Helden puyk, van *Nederland,*
En *Hollands* oudsten *Adel*,
Gekroont met deugden, en verstand,
Braveerden op den zadel:
En brachten soo de *Britten* prael,
(Omringt van Edelingen)
Door drang van yser, en van stael,
Daer haer de *Goo'n* ontvingen.
De seven *Goden* die de Vloet
Beploegden, met hun kiel',
Die namen in 't beschut, en scherm,

Haer *Koninklikke* ziel.

5 Aen strant stont *Mars* in eenen schulp,
Den Zee-Godt daer besijden,
Die bood haer aller Goden hulp,
En vroom voor haer te strijden.
Maer toen God *Mars* sijn afscheyd nam,
En dat de Zeylen spanden;
Sagmen de *Brontes* vier, en vlam,
Met pik, en sulfer branden.
De *Nimphjes* wensten haer goe reys,
En vlakke voor de wind,
Op dat Sy haestig komen mogt
By die, die haer bemind.

6 Dit wiert van *Æolus* verstaen,
Sijn Winden ging hy toomen,
Van den *Bataefse Oceaen*,
Tot aen *Brittanjes* stroomen:
Behalven een Noord-ooste koelt,
Die haer op *Thetis* wagen
Heeft aen *Neptunus* boord gespoelt,

Dat het de *Tritons* sagen,
Die lustig Trompten aen de Strant,
Op 't Donderen van 't musquet,
Tot dat se in *Æmalia*,
Wierd, uyt de schulp, geset.

7 Vulkaen der Goden Wapen-Smit
(Door *Cipres* min beschonken)
Poogd' d'Edele *Venus* van de *Brit*,
Star-oogend', na te lonken.
Iupijn die hier vermaeck in vond,
Spoog drymael Vyer en Donder.
Soo dook de *Britsen* avond-Son,
Door *Argus* oogen onder.
Terwijl *Apollo* glansig hooft,
En 't eenig Werelts oog,
Van den *Bataefse Horisont*,
N a d' *Antipoeden* toog.

J. VOLHART.

Volhart in Liefde.

[*Astrea (al droomend') began*]

Stemme:
Object dout les charmes si doux.
Ofte: Och apis, apis och.

ASTREA (al droomend') began
In soete rust al dus te spreken:
o Waerde *Amintas*, 'k en kan
V langer met mijn Min versteken,
Gy segt, dat *Astrea* u doot;
(Hoe wel sy 't niet en doet)
Doch soo gy sterven moet
Begraef u in mijn schoot.

2 Al swoegende sweegse, maer ach!
Twee *Satyrs* al haer klagen hoorden;
Die sprongen, met vreugd voor den dach,
Om haer verliefde Eer te moorden.
Maer siende soo schoone mont,
Haer fray besnede le'en,

Soo veel bevallijkhe'en,
Wiert elk om 't eerst gewont.

3 De splitte-koots raekten in twist:
Geen Bokx-voet wou sijn tweede lij'en.
Cupido gebruykten sijn list,
En brocht hun hart aen 't woorden strij'en,
Van 't schelden quam 't op een slaen;
Ia swoeren in die noot,
Malkander eer de Doot,
Als 't Nimphjen af te staen.

4 Vrou *Venus* aensiende dees' noot,
Wiert met *Astreas* ramp bewoogen:
Haer heylige handen ontsloot
De sorgeloose Maegden oogen.
Sy siende wat haer was bereyt:
Vluchten gelijk een pijl,
Soo dats' in korten wijl
Was in versekerheyt.

5 Die moedige *Satyrs*, verwoet,
Vergeefs hun bloet en moeyten spilden.

Veranderden haest van gemoet,
Toen sy *Astrea* wekken wilden,
Op dat sy sou keuren haer wil.
Maer siende niet als 't gras,
Dat doen gelaten was,
Vervloekten het verschil.

Men siet wel veeltijts, twee om 't Meysjes Minne strijden,
Die hun ten laetsten noch met nietmendal belijden

I. Nooseman.

De klagende Casander, over de breeckende vrindschap van Damon.

Toon: Gy heyligheden, &c.

*H*Oe lang sal ik de lucht met klagt op klagt vervullen:
En schreyen Hemel hoog over d' afkeerigheyt,
Die my u stuersheyt weyt?
Seg *Damon*, seg wanneer mijn suchten enden sullen?

2 De kruyden en 't geblomt,de loover-rijke bomme*n*,
Gaen swanger van den dauw die 'k uyt dees oogen giet,

't Welk in een Zilte vliet
Vervoremen 't Cristal van *Acis* Water-stroomen.

3 De Rotsen slaen te saem, en buygen hare toppen
Als tuygend, dat mijn klaght haer tot me-warigheyt
Beweegen, schreyt, ey schreyt;
Vermidt dit hart alleen blijft ysigh voor dees droppen.

4 Heeft niet, *ô Ægri*, Soon door vinger-dans bewoogen
Het *Stigiamse* Hooft? doen hem de lieve ziel,
Sijns *Euredies* ontviel?
Waerom blijft gy alleen verbastert van medoogen?

5 Heeft eer niet *Romas* Ieught de redeloose Dieren
Bewoogen door haer klaght, en deerelijck gesught,
Die echter dese vrught?
Op-koesterde niet 't sap haers toomeloose spieren.

6 Doch 't schijnt dat gy alleen de ongevoeligheden
Bemachtigt hebt, to spijt der *Goden* altemael,
En juyst een hart van stael
't Welk, doof is voor den galm mijns over-droeve reden.

7 Waerom hebt gy *ô Goon* mijn niet die macht gegeven
Dan ongevoelikheyt, die dese ziel besit?

Of is, mijn wreede dit
Tot eenen kranker-wrom gegeven in dit leven.

8 Soo stort een kort vervolgh van nachten op malkand'ren,
Besluyert *Phœbus* hooft met helse duysternis;
Dat ik 't gesichte mis,
Van hem die vrinschaps-bant doet scheyen van den and'ren.

9 Gunt my *ô* groote *Goon*, ik dees genegentheden
Mach dooven tot een spijt mijns selve kreetse Godt,
Op dat my 't wreede lot
Niet varder, tot mijn hoon, met voeten komt te treden.

FUYTER DE LION.

Sonnet.

DE gaven die volmaakt besitten uwe leên
Zijn gadeloos, en onuytsprekelik van waerden
U oogen, trots de Son beschitteren de aerde,
En brengen ons den dagh als Delos God beneên.

U lippen als korael, den dageraet beschamen:
Ja doen Auroor van schaemt, verbleeken van gewaet,
Gy tart de Schuym-Godin in schoonheyt, uyt 't gelaet
Uw's Godtheyt, wy den dagh voor vast en seker ramen.

U juyst gevormde leên, en tooversieke lach,
Souden een Timons hart dat noyt liefd' kon noch sagh
Door-grieve, wen hy quam u schoone Maegd belonken.

Laet u verwond'ren niet mijn waerde Afgodin,
Dat ik voel gequetst, ontsteken in u Min,
Ja soo, dat ik van Min ben dartel en brood-dronken.

Fuyter de Lion.

Den troosteloosen harder.

Stem: Wanneer de son het morgen root.

*H*Oe vochtich dat het siltich nat
Aymint dreef van sijn kaken:
Heeft hy van tranens-vocht bespat
Sijn vlucht niet willen staken,
Maer volgden snel, gelijk een Hind,
Rosinde, die sijn klacht als wind,
Noch sijn geween niet achten,
Door dien *Colander* in haer sin
Soo diep gewortelt was, dees min
Aymint sijn ziel verkrachten.

2 Sy door haer voetjes vlugge schre'en
Sijn lichten heeft verduystert;
Dat hy niet sach, waer sy verdween,

Des bleef hy vast gekluystert;
En sprack met een beknelt gemoet,
Is dit de vreught, is dit het soet,
Van mijn getrouwe daden,
Hoe plaeght gy mijn, *ô* straffe *Goon*,
Wilt mijn veel liever duysent doo'n
Voor dese pijn op-laden.

3 Dus hopeloos hy door 't geboomt
Sijn suchten klachtich uyten,
Tot daer 't Cristallich beekje stroomt,
En Silleverich uyt komt spuyten,
Rust op de kant van dese beek,
En sprak, ik sal mijn traentjes week,
Met dees vocht soo langh mengen,
Dat noch in 't end door mijn getraen,
Dees Beek, haer vliet, op 't veld sal staen,
Rosind' mijn traentjes plengen.

JAN MEERHUYSEN.

Oordeelt na 't voorbeelt.

[*O kan u soetigheyt*]

Toon: Beuvous chantons rions.

O Kan u soetigheyt
Noch meerder stuersheyt toone,
Als gy nu hebt bereyt
Om uwe Slaef te loone
En met geveynsde reen
Op 't wreets te Off'ren, daer
Mijn vaste Min die geen
Schrik krijgt voor t wreet Autaer

2 Van u verbolge vloet
Die niet schijnt om te stempe
Ik val u schoon te voet
Om 't vyer uws wraak te dempe.
Ay: siet hoe dat u Twee
De zieltje knielt voor uw,
Die door de Min gedwee
Werdt, en voor straffingh schuw.

3 Hoe schuw! voor straf vervaert?
Neen, maer om u te derven
Want af zijn van u waert
Souw my van smert doen sterven:
Soo seer als u by zijn,
My dan verwekt tot vreught
Soo ist het af zijn my
Het grootste ongeneught.

C. V. O.

[*Dertele Venus jongen*]

Stemme: Granida.

*D*Ertele *Venus* Iongen,
Beginsel van veel klagen,
Zijn de *Goon* uw schichten noch niet moe?
Is noch geen ontsprongen
V pijnelijcke slagen,
Noch geheel ontworstelt tot nu toe?
Soo mooght gy wel verklaren dan te zijn
De Oppersten, in 't hoogh', en rijcke Hemels pleyn.

2 Want de minste *Goden*,
Gy niet alleen doorschooten
Hebt seer fel, met u gekromde Booghg;
Noch op d'Aerd, gy snoode,
Alleen de kleyn, en groote,
Hinder deed', maer vlieget heel om hoogh,
Selfs by *Iupijn*, die gy soo blaeken doet,
Dat hy u dolle wil moet volgen met ootmoet.

3 Heeft hy niet bedroogen,
Alemenam door u straelen,
Want in schijn des Mans, hy by haer quam,
En de tedre oogen
Æurope, heel doen faelen,
Want in 't schijn eens Koe, haer op hem nam,
En mede swom door 't Silt Cristalligh nat,
Daer hy het genot van sijn boose lusten had.

4 Door een gulde Regen,
Is hy meed komen daelen,
Met u sin, in * *(Koninks Dochters)* schoot[+]
Waer hy heeft verkregen

[+]*Danaé.*

Haer Kuysheyt sonder faelen,
Tot groot quaet des *(* Koninks,)* want sijn doot[+]
Sproot hier uyt, na voorgaende *Prophecy*,
Soo dat hy haer in een tooren hielt onvry.

[+]*Acrisius.*

5 Tot verscheyde stonden,
Heeft, hy veel eerb're Maegden
Vuyl ont-eert, hoe-wel hy *Iuno* had,
Door u, als die konden
Haer maken voort behaechden,
En begeert, hoe-wel hy 't al besad,
V ook *Neptuyn*, selfs *Pluto*, smeken moet:
Dies is 't niet vremt dat gy in min ons branden doet.

Daelt.

Helle-broers-gesang.

Stemme: Hey waer benje Koker Iansz.

*K*Omt hier by ons noble Baesen
Die met Rotterdammer Vocht,
En Toebacq jou weet te aesen,

Ofje schoon geen Broot en mocht,
Voeghje by,
Soo als wy,
Lapt die vocht maer in jou vel,
't Kan doch nimmer
Zijn veel slimmer,
Want uw sitten in de Hel.

2 Hey wat soo, dat mach ick lijen,
Elk een Pijpje in de mont;
Laet de Biertjes lustigh glijen,
Soo krijght elk sijn buykje ront:
Makker dra,
Speelt ta ta,
Weest vol vreught, denkt om geen quel:
't Kan doch, etc.

3 Repje Gerrit geeft de stienen,
Lustigh kom, ey geeffe mijn,
Wel wat mach dit vollik mienen
'k Speelje om een Roemer Wijn
Wiljer an,

Als een man,
Soo, nou bin ik op mijn stel:
't Kan doch, etc.

Van avont moeten wy vrolik wesen,
Die niet blijft is wel een sot,
Ie hoefter ook niet voor te vreesen,
De hont sit t' huys al in de pot:
Daerom kom,
Suypje krom,
Die het laet en doet niet wel:
't Kan doch nimmer,
Zijn veel slimmer,
Want wy sitten in de Hel.

U Y T.

[*Hebt gy dan rust gevonden*]

Stemme: Wat moet ik Tyter suchten, &c.

H Ebt gy dan rust gevonden,
Segt straff' en stuerse Maegt?
Als gy my hebt gesonden
In 't rijk daer 't nimmer daegt:
In 't rijk alwaer de zielen
En geesjes vol van druk,
Steets door malkander krielen,
Beweenen haer ongeluk,
In de donk're naere gehuchten,
Die steets weer galmen hare suchten,
En haer jammerlijk geluk.

2 Doch als mijn ziel is heenen
Daer s' eenmael wesen moet,
En gy dan sult meenen,
Door storten van mijn bloet,

Dat gy vry sult wesen
Als gy my hebt vermoort,
En buyten alle vreesen:
O neen! Beulinne hoort,
Ik sal *Pluto*, den God der Hellen,
Door mijn gebeden, soo lang quellen,
Tot ik hem endlik heb bekoort.

3 En als hy dan mijn smeken
Sal hebben toegestaen,
Soo sal ik langs de Beken
Der Hellen soeken gaen;
Of daer geen zieltjes spoken
Die om een selfde Min
Verdronken, of doorstoken
Zijn, door euvele sin:
Dees sal ik bidden om een bede,
Dat sy mijn leet toch helpen mede
Wreken, aen u, ô Moorderin!

4 Wy sullen dan opborlen
Wanneer gy legt en slaept,

In uw' Oor, en Lippen morlen,
Als gy na u aessem gaept,
En sullen voorts met Schink'len,
Te saem aen een gegort,
Soo ysselijke rink'len,
Tot dat gy wakker wort:
En als gy opent uwe blikken,
Sult gy soo schrikkelijk verschrikken,
Dat gy van angst we'er neder stort.

5 Doch als gy meent te vluchten
Voor 't ysselik gespook,
Soo sullen wy met suchten,
En met een bange rook,
Gestadig om u sweven,
Waer dat loopt of vliet:
Soo dat u 't soete leven
Sal schijnen maer verdriet:
En of gy my woud stellen te vreden
Door offerhande, of heyl'ge gebeden,
Al wat gy doet, het sal u helpen niet.

6 Want schoon, of het gebeurden
Dat u de dood verslond,
En u ten grave sleurden:
Soo sullen wy in 't rond,
Om uwe Tombe sweven,
Ia waeren, nacht, en dag;
En ik sal dan aen heven,
Een jammerlijk geklag:
Ook sullen mijn vergaerde stoeten,
Op Mensche beenderen, soo yslijk, toeten,
Dat gy verschrikken sult, heel onverwacht.

7 Wel aen dan, al te wreede,
En hels vervloekte Maegt,
Terwyl doch al mijn rede
V geensins en behaegt,
Maer laes! om al mijn woorden,
Wel schimpig staet en lacht,
En soekt mijn soo te moorden,
't Welk haest sal zijn volbracht:
Sie daer, ik ga mijn borst ontblooten,

En met dit stael mijn hert doorstoten:
Adieu Moordres! verwacht mijn dan te nacht.

U Y T.

Op de fellepe kaeper.

Stemme: Van prins Robberts mars.

*S*Oo oyt den lijst vercieren dee
Een deftigh Tafereel,
Soo doet den Fell'pen Kaeper mee,
Sy geeft het grootste deel
Aen 't lijkend schoonheyt: bruyn, of vael,
Of graeu, of geel verbrant,
't Zy jonk, of oudt, of rijk of kael,
Den Kaeper geeft de stant.

2 Gy helpt een yeder even graeg;
(O Vrouw van luyigheyt)
Want is het Meysjen noch soo traeg,
De Kaeper op: men seyt
Dat is een paerel, dat is net,
't Is helder wat men siet,
Schoon moer eens 's weeks de kap maer set
De Kaeper meldt dat niet.

3 Kleyn kossje die elk boeten kan
Gy streelt door sachten stof
Soo soet de koontjes, dat elk van
V waerdy spreekt dien lof:
O Fell'pe Kaeper, weynigh scheelt
Gy van mijn Minnaers hant,
Als hy mijn poes'le wangen streelt,
Met Troetel-sieke brant.

4 O Huyke-makers Winkel-smart:
O Graeve-straets verdriet!
Gy valt de Huyke-vaers te hart:
Hun neering deugt nu niet.

Gy plaegt het hooft niet door u last,
En schut al even-wel
De Son, die op de schoonheyt past,
En schrookt het blanke vel.

5 Gy Fell'pe-Kaper hebt de eer,
Van al wat Kaper heet,
Schoonst' aensien van een grijns, ik sweer
Dat ik u noyt vergeet:
Want Tromp sonder u cieraet,
Wort van mijn uyt-gelacht,
Maer in u sachte Fell'pe staet,
Wens ik mijn dag en nacht.

J. M. N.

[*Ziels voogdesje*]

Stem: Repicabam lascapanium

*Z*Iels Voogdesje,
Hoe toont gy u soo hert,
Dat gy door smeeken niet verwonnen wert.
Dat gy door smeeken niet verwonnen wert.
Wat lust scheyt gy in mijn weenen, en steenen?
En 't knagend' hertje, afgemad van smert.
En 't knagend' hertje,
En 't knagend' hertje, afgemad van smert.

2 Wat is d'oorsaek,
Segt minneloose Maegt,
Dat gy mijn sulken bitsen haet toe draegt?
Dat gy mijn sulken bitsen haet toe draegt?
Keert doch ô schoone u sinne! wilt minne,
Die om u we'erliefd', stadig sugt, en klaegt.
Die om u we'erliefd',
Die om u we'erliefd', stadig sugt, en klaegt.

3 Kleyne Goodtje,
Wiens Flidts mijn heeft gewont:
Ach toont u krachten ook aen haer terstont,
Ach toont u krachten ook aen haer terstont;
Op dat sy voelt aen haer herte// Mins smerte;
Soo staet mijn liefde op een vasten grond,
Soo staet mijn liefde,
Soo staet mijn liefde op een vasten grond.

J. REX

Harders lijk-klacht, over 't schielijk sterven van sijn bruyt.

Stemme: Van de tweede Carileen.

*B*Arst benaut, en bange hart,
Oogjes weent, om dat u 't lieve licht
Nu niet meer en bestraelt:

Wreede *Goden*, hoe haelt
Gy mijn wit soo schichtugh uyt 't gesicht?
Had ik u doch oyt gesart:
Maer eylaes! ik heb het noyt gedaen,
Waerom dan mijn verdriet?
't Meest' leet mijn geschiet,
Dat ter werelt yemant mach omvaen:
Lief mach het zijn!
Slaet noch eens 't oogh op mijn,
Op dat mijn 't hart noch eens verquikt,
Dat nu snikt,
En geprikt,
By-na stikt
Van de droefheyt,
Want mijn hert al in een Schroef leyt.

2 Ach wie haddet oyt gelooft!
Dat ons vreugt soo na verscheenen was:
Nu ter werelt geen Maegt
Mijn nu meer en behaegt,
Nu verdweenen is, die mijn genas:

Ach! nu sult gy om mijn hooft
Niet meer vlechten, als gy voormaels placht,
Soo van Roosjes eel,
Als van Bloempjes veel,
't Geen een kusje tussen bey'en bracht:
Noch ook mijn Fluyt,
En sal sijn geluyt
Meer heffen, als ghy aerdig song
Dat u tongh,
Vyt mijn drong,
Ia mijn dwong,
Tot het speelen,
Laes! vergaen is al dat queelen.

3 Lief ik schey niet van u Lijk,
Voor ik me'e mijn levens-draet hier end',
Was'et *Goon* u begeer,
Ik mijn troost nu ontbeer,
Helpt mijn uyt dit swaer elend,
Ik van hier doch niet en wijk,
Voor de Aerd mijn me'e verslonden heeft.

Ach! ach Hemel ik kniel,
En ik bid! dat mijn ziel,
Me'e mach komen daer haer zieltje sweeft:
Ach! wat gewoel,
Ik in dees borst gevoel,
't Schijnt *Atrop* mijn raekt met sijn schicht,
Mijn gesicht,
Door sijn plicht,
Verliest 't licht,
Ach ik scheyde!
Adieu; Lief wilt mijn verbeyde.

JAN MEERHUYSEN.
Oordeelt na 't voorbeelt.

Vraeg' en antwoort, over de verdreven Zeeusche retorica.

*Vrag. S*Egt eens vrient, ik sal een stoopje geven
In 't gelagh alhier,
Waerom wert nu *Retorica* verdreven
Uyt ons *Zeeusch* quartier?

Ant. Vraegt gy dat noch! de Kinders weten 't schier,
Sy is gewoon de waerheyt t' openbaeren,
Sonder t' ontsien de Phariseeuse Schaeren:
En heeftse dan mijn vrient, en heeftse dan mijn vrient,
De Ban niet wel verdient?

2 Daer wordt geleert in Dorpen en Steden,
Dat sy meer misdoen
Die in het minst de Sabbath overtreden;
't Zy voor, of na den noen,
Als eenigh Dief, alwaer hy noch soo koen,
Een Moorder vals, ja waerdig te ontlijven,
Sy derft de spot met sulke Leeraers drijven:
En heeftse dan mijn vrient, en heeftse dan mijn vrient,
De Ban niet wel verdient?

3 Als sy sagh dat *Aron* met sijn Preken
Tracht' nae *Moyses* staet,
En sijnen neus in 't ampt begost te steken
Van de Magistraet,
Ia selfs onbeschaemt dorst komen in den Raedt,
Om dees of die de voet te helpe lichten;
Daer weet sy voort een kluchje van te dichten;
En heeftse dan mijn vrient, en heeftse dan mijn vrient,
De Ban niet wel verdient?

4 Die naer des *Paus* drie-dubbeld' kroone trachten
Onder ootmoets schijn,

Schelden stout voor Ketters, de Geslachten
Die haer tegen zijn,
Doen somtijts ook wel Water in hun Wijn,
Uyt enkel vrees dat d' Edel Retorijke
Eens aen den dagh mocht brengen hun praktijke:
En heeftse dan mijn Vrient, en heeftse dan mijn Vrient,
De Ban niet wel verdient?

5 Hier hebje Vrient nu antwoort op u vragen,
My gevraegt wel eer;
Diese bemint die wens ik alle dagen
Een stoop Wijn, of meer;
Diese t' hart valt, die mach sijn ooren teer
Met wat Katoen (wel sijn geheekelt) stoppen,
En late my voor doof-mans deure kloppen:
En siense dan noch stuer, en siense dan noch stuer,
't Gelt my de Wagen-huer.

[*Laest-mael Laura sliep*]

Stemme: Hemel, en aerd.

*L*Aest-mael *Laura* sliep.
Soete droom!
Heech, en sy swoech en riep,
Zijt wellekoom
Titer, die mijn ziel gebiet:
Hoe goet// 't Mijn doet,
Ach droom! wat zijt gy *Laura* soet,
Waerom om-hels ik u niet?

2 Ach de soete vreugt!
Troetelt vry,
Doet alles wat gy meugt,
Ik 't willig ly:
En fluks daer op ontwaekt;
En heeft geseyt,
Mijn soeten droom is ydelheyt:
Laura in quelling raekt.

3 Dese droeve maegt
Treurig is,
Weent, ende schreyt, en klaegt:
Hebt deernis
Met haer onnooselheyt,
Ey winden straf!
Komt droogt de brakke traentjes af,
Die sy nu soo deer'lijk schreyt.

4 Dese nieuwe brant
(Scharpe flits)
Titerus geheel ontmant:
Ey sie hoe bits!
Het boefjen d' herten doelt,
Soo dat de vlam
Het hert van *Titerus* beklam,
Kittelende jeuk'rig woelt.

5 Schoone Morgen-star,
V gesicht
Schitterende, blinkt soo ver,
Ey tintel licht!

Dat niemant kan ontgaen,
Maer leyt ter doot
Gewont, door troeteling uw's schoot,
Al en soud' hy noyt op-staen.

A. V. BERG
Vyt d'een in d' ander Krijg.

Over de kracht van Galatheus oogen.

Toon: Stokke-dans.

GAlathea soud' ik uyten,
Wat al soete waerdigheyt,
Vwe oogjes in sich sluyten,
Wen gy die min-geerig spreyt.

2 Op mijn oogen, om te oogen
Of mijn oogen op u sien;
Soo diend' ik wel opgetogen,
By de blijde Hemel-lie'n:

3 Om bevrijt van aertse sinnen,
Met een Hemelsche Basuyn
Vyt te blaesen, *gy meugt winnen*
Mirth, en Laurier op u Kruyn.

4 En tot diens beduydingh melde,
Wat voor reden mijn geboon;
Dat ik uwe waerde stelde,
In het Koor der Aertse *Goon*;

5 Want ik vindt soo hooge dingen
In de kas van u gesicht;
Wat ik geensints kan volbringen
't Wit van mijn verbonde plicht.

6 Lieve sterren, stooke-brantjes
Van een ongewende vlam;
Overwelft met bruyne rantjes,
Dat ik dese stoutheyt nam.

7 Om van u waerdy te singen,
't Schiede door des sellefs kracht;
Want sy mijn gemoet bedwingen,
En ontmachten al mijn macht.

RUSTELOOS.

[*O verstaelde Melibee*]

Stemme: A tant priere Mameer.

O Verstaelde *Melibee!*
Kout als snee!
Kunt gy door mijn herte-wee
Geen melijden nu gevoelen?
Zijt gy ys, zijt gy ys? soo wilt my koelen.

2 Schoone Steen-rots, die altijt
Dapper zijt
Voor de Minnelijken strijt:
Want de golve van mijn suchten
Doet gy met, doet gy met de winde vluchten.

3 Melibee, wat leven heeft
Sich begeeft,
Daer de liefdens wimpel sweeft,
Tuygt gy Velden, tuygt gy Bossen,
Wie de min, wie de min oyt was ontwossen.

4 Maer gy, boven de Natuur,
Stookt mijn vuur,
En blijft even koel, en stuur;
Is *Cupidoos* toors verdronken?
Om u borst, om u borst te doen ontfonken.

5 Wie heeft u, ô mar'mer beelt,
Voort geteelt?
Dat gy dus veel plagen deelt.
Zijt gy tot mijn ramp gebooren?
'k Ly het dan, 'k ly het dan, en ga verlooren.

6 Maer of nader hand de doot,
Mijn omsloot,
Onse eerste moeders schoot,
En mijn geest voor u komt swerven:
Laet die dan, laet die dan gena verwerven.

Gun mijn schim die soete lust
Dat g' hem kust,
Soo begeeft hy sich te rust.
Laet mijn trouheyt in u woonen:
'k Sal u dan, 'k sal u dan, mijn doot verschoonen.

J. N.

[*Schoonst' Angelette, die mijn ziele boeyt*]

Stemme: Nova.

*S*Choonst' *Angelette*, die mijn ziele boeyt,
Waerom belet gy dat u rankje groeyt,
Dient u sijn pijne// Tot medecijne,
Klare Fonteyne,
Dien met vreugden sproeyt.

2 Zijt gy gebooren tot mijn ongeluk,
Hebt gy geswooren, mijn soo eynden druk.
Maer al te teeren// Soo sal ik sweeren,

Dat u sal deeren
Een soo grusaem stuk.

3 Mijn hoop die was als *Fielamon*,
Op u mijn hoop, mijn troost, mijn waerde Son,
Te leven stille// Naer Godes wille,
Noyt geen verschille
Gy by mijn bevon.

4 Ik bid Princesse doet mijn onderstant,
En biedt u Dienaer dan toch eens de hant:
Ey spaer sijn leven// En wilt mijn geven
V troost daer neven;
Ach mijn hertje brant.

U Y T.

[*Helaes nu isset heel verbruyt*]

Stemme: Toe mijn de eerste lust began.

*H*Elaes nu isset heel verbruyt,
Nu dat de Liefden uyt,
En onse Min gestuyt
Is, tusschen mijn, en Giertje:
Want doen sy met mijn laest-mael ging
Op een plaets, om een uytheems Biertje,
Beurde daer, beurde daer, aldaer
Een wonder ding.

2 't Is waer mijn Giertje is wel schoon,
Maer 'k acht se niet een boon
By 't Meysje dat de kroon
Spant, boven alle Vrouwen,
Dat daer sat in de Tuyn, en dronk;
Maer wat was 't 'k kon mijn nau onthouden

Van 't gesicht, van 't gesicht, 't gesicht,
En 't soet gelonk.

3 Och docht ik (soetert) mocht ik eens
Met jou wat ongemeens;
Nou dat 's al even eens,
Ik salt er soo by laten.
'k Rees strak op, van mijn *Giert* 'er sy,
En ik ging toen wat by'er praten,
Maer ik sach :///: 't Verdoot de Pry;

4 Want siet terwijl ik besich was,
Nam d' ander heur Kabas,
En was geswind en ras,
Gesluyert, en gekapert,
En sloop deur als een hoender-dief,
Doe docht ik, ô by loo dat hapert;
Nee 'k verlaet :///: Soo niet mijn Lief.

5 Maer hoor hoe dat ik entlik voer,
Die eervergeeten hoer,
Die haddet aen haer Moer,
(Eer dat ik was gekomen)

Al te mael op een prik vertelt;
Doe wierd ik wakker voor-genomen,
Als een dief ://: Voor ‘t Recht gestelt.

6 Toen sey die Ouwe-best, jou siel,
Ik wed ik jou verniel,
(Dat sweer ik by mijn ziel)
Het eerst dat jy jou voeten,
Hier eens we’er op de drumpel set,
Soo sel ik jou soo lustig groeten,
Met die stok ://: Jou dronken slet.

7 Wel seyd ik, Besje, dit is vreemt,
Dat jy ‘t soo qualik neemt,
Om dat ik wat geteemt
Heb, met dat soete diertjen:
Sou ik strakx daerom zijn verdacht,
Dat ik was soo lang van jou *Giertje*,
Wel mijn moer, wel mijn moer, mijn moer
Adieu, goenacht.

‘t Vissen en ‘t Voogelen, is malkander gelijk:

Het Vogelen maekt arrem, en ‘t Vissen niet rijk:
Die dan gesont, ende burregerlik wil leven,
Moet sich niet t’ veel tot Vissen, of Voog’len begeven

Dat's oet

I. V.

[*Het flikkerende licht*]

Stem: Ie ne puis esviter.

H Et flikkerende licht,
Dat uyt u soet gesicht
Straelt, heeft mijn hert gebracht, in groote smert,
Want van te vooren, eer gy *Herderin*
Door vyer’ gelonken, My deed’ ontfonken,
‘k Wist van geen Min.

2 Nu wensch ik vroeg, en spa’,

Niet als mijn *Philida*
Steets by te zijn, tot lichting van mijn pijn,
Wanneer ‘k moet derven, en missen maer
Mijn uytgelesen, Soo-schijnt te wesen,
Elk uur een jaer.

3 ‘s Nachts als een yder rust,
Heb ik geen slapens lust,
Maer denk altijt, hoe sy mijn heeft verblijd,
Wanneer sy weygerachtig maer toelaet,
Een kus te smaken, Van hare kaken,
Roosich cieraet.

4 Mijn Schaepjes zijn verheugd,
En toonen groote vreugd,
Soo haest sy by u Lammeren gaen ter wey,
En samen ‘t gras af-plukken op een stee,
Het schijnt sy garen Gepaert ook waren,
Met uwe Vee.

5 Wanneer sy gaen alleen,
Met *Coridon* betreen,
De groen gehayrd’, en Klaver-rijke Aerd’,

‘t Hooft nederwaerts een yder hangen laet,
Waer meed’ sy toonen, Haer ‘t eensaem woonen
Niet aen en staet.

6 Geen varsch gestreepte gras,
Noch soete water-plas,
Vermindert haer een-stemmich treuren, maer
Soo haest sy komen daer u Beesjens zijn,
Voort laten varen, Al haer beswaren,
En voor’ge pijn.

7 Geen dingh my yets verheught,
Soo langh ik mis mijn vreught,
En soet vermaek, in spijs, noch drank heb smaek
Dies bid *Diana* doch mijn hulp wil zijn,
Dat bewoogen Wort, met medoogen
Tot troost mijns pijn.

FINIS.

Daalt.

d'Ontsinde Mopses, over 't afsterven van sijn lief Stymphale.

Toon: Primo grande brandes.

*O*P suffe Suysebol,
Op *Mopsus* vande pluymen:
Keer, keer, ey keer de Kol!
Eer dat se mijn ontsnapt.
Ey sie! hoe loopt se schuymen,
Hoe vinnich dat je stapt,
Ik krijghje even-wel,
En stoet jou met een moet,
In 't diepste van de Hel:
Legt daer dan eeuwig, voor 't gene gy nu doet.

2 Stymphale, ach mijn schoon!
Vertoont u minsaem weesen
Wat seg ik hooge *Goon?*
Mijn Lief is immers doodt.
Is sy niet we'er verreesen?
Is sy met *Charons-Boot*
Niet wederom-gevoert?
Ey lieve wat een snak!
Wat of het yemant roert
Dat ik mijn ontziel, en na beneden sak.

3 Sie daer, sie daer dat 's gang.
Ik let op niemants dwingen.
Ey luyster wat gesang.
Ha, ha, het is mijn lief!
Ik kan haer aen het singen.
De Nikker hael den dief,
Van mijn alwaerde soet:
ô Wee! ô wee! ô wee!
Wat of het Hels-gestoet
Nu hebben wil? komt het om my? ik ben ree.

4 Noch soo niet! wel hoe dan?
Sal ik noch langer leven?
Ja. neen. ja. sal ik van
Mijn handen sterven? ja.
Ik wil het ja niet geven:
Die vechten wil ik sta.
Ach droefheyt! uwe kracht
Fokt mijn dit droef gebaer.
Ey macht van alle macht!
Vrijt my door u hand, op dat ik we'er bedaer.

RUSTELOOS.

[*Hoe lange sal ik Galate*]

Stemme: Van Prins Robberts Mars.

*H*Oe lange sal ik *Galate,*
Verstoten zijn van u:
En met een treurig hart, mijn re

Geleyden sult gy schu,
En vluchtig altijt van mijn zijn,
Dat sy de *Goon* geklaeght:
Sal ik dan met verdriet en pijn,
Steets van u zijn geplaeght.

2 Ay wilt my die u soo bemint,
En eeuwig minnen sal,
En ziel en sin aen u verbint,
Oprecht, en sonder gal,
Me minnen, ay toont u gedwee
Aen dees verliefde ziel,
Die door u vel soo wit als snee,
In minne-quale viel.

3 V oogen die de helderheyt
Van *Phœbus* Godlijk licht,
Verlichten hebben soete Meyt
In mijn dees quael gesticht:
Laet uwe soete weder-min
We'er heelen dese wont,
Die gy door uwe schoont' Godin,

Dees droeve ziel toe sondt.

4 So sult gy aen u Godlijkheyt,
De goetheyt, en de deught,
Vervoegen, en mijn ziel beschreyt
Weer-stellen in de vreugt;
En my tot dankbaerheyt aen u
Verplichten, om dat gy,
Die dus lang zijt geweest soo schu,
Toe-staet mijn vryery.

U Y T.

Lof-sang
aen
***Thetus*:**
uyt Helidorus. Lib. 3.

Stemme: Almande Constantijn.
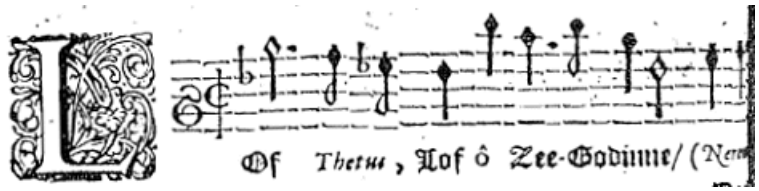
*LO*f *Thetus,*

Lof ô Zee-Godinne,
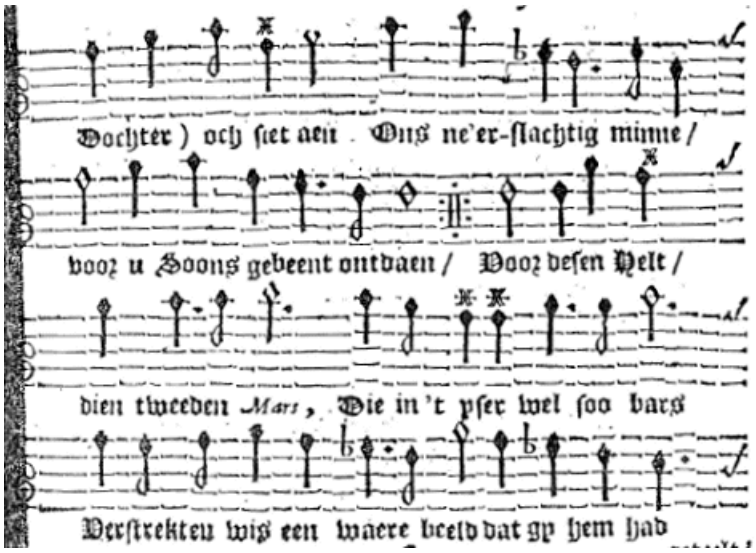
Dochter) och ſiet aen Ons ne'er-ſlachtig minne/
voor u Soons gebeent ontdaen/ Door deſen Helt/
dien tweeden Mars, Die in 't yſer wel ſoo bars
Verſtrekten wis een waere beeld dat gy hem had

(*Nereus* Dochter) och siet aen
Ons ne'er-slachtig minne,
voor u Soons gebeent ontdaen,
Door desen Helt,
dien tweeden *Mars*,
Die in 't yser wel soo bars
Verstrekten wis een waere beeld
dat gy hem had geteelt:
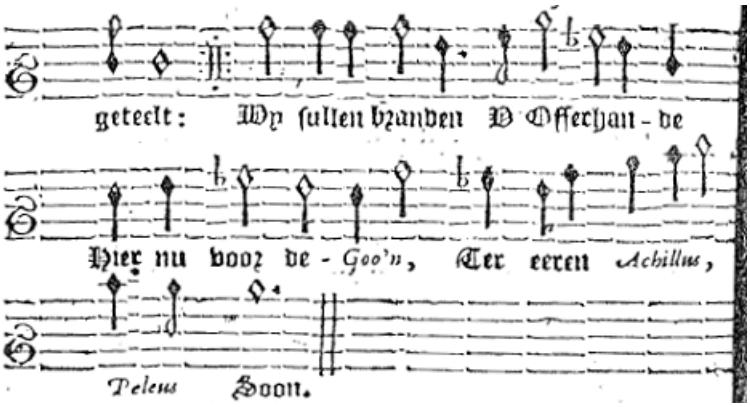
Wy sullen branden
V Offerhande
Hier nu voor de *Goo'n*,
Ter eeren *Achillus*, *Peleus* Soon.

2 Die *Pithus*, uyt sijn *Pirha* teelden,
Dien Iongeling, die kloek
Aen de *Phrijgen* deelden
Hunnen val, en ramp en vloek.
Die het moorden van *Paris* hant

(Neffens *Menelâus* schant)
Soo uyt-genoomen wreken kon,
Dat hy de kroon verwon
Van al de *Grieken*.
Diens trage wieken,
Van lant niet wilden af,
Voor hy *Polaxina* hielp in ‘t graf

3 ô Halve God (befaemt doorluchtig)
Wy soeken uwe gebeent,
Te *Delphy*, roem-ruchtig,
Daer gy uwe gunst verleent:
Toont ons nu hier, en overal,
(‘t Zy in alle noor geval)
V over-groote trouwigheiyt,
Soo zijn wy wel bevrijt.
Hout ons lant veylig,
Nu hier soo heylig
V Moeder wert gelooft,
Wy Kroonen steets met gout *Thetus* hooft.

J. N.

[Aerdig wijntjen, edel natjen]

Stemme: Rousemouse, &c.

A Erdig Wijntjen, edel natjen,
Eerst gekomen uyt het Vaetjen:
Wijn, die door u groote kracht;
Dwingt der alder-sterkste macht:
Licht-herts vreugde droefheyts drijver,
Geests-verquikker, Rijm-dichts schrijver,
Lach verwekker wellekom,
Gun dat ik u deugden rom.

2 Soetheyt, die men noyt volprijsen
Kan, noch genoech eer bewijsen:
Wijn, gy zijt der Geesten geest,
Nu en nimmermeer geweest;
Wilt my door u smaek vermaken,
Dat wy tot de vreugd genaken,
Nabuur segt, wat segt gy nu?
Want dit Glaesjen komt tot u,

3 Daer is den bodem, ‘t laetste drupp’len
Siet gy op mijn nagel hupp’len,
Doet gelijk ik heb gedaen,
Laet het voorders ommegaen:
‘t Sa, roept viva, ey siet hier na,
De Wijn die doet vaek aen het Bier scha.
Hiet den Roemer wellekom,
Drinkt hem uyt en keert hem om.

D.L. BLEU.

[Veltgodinnen, stelt u tot klagen, nu de bachantse schaer]

Stemme: Ach Lerinde!

V Eltgodinnen,
Stelt u tot klagen, nu de *Bachantse* schaer,
Die van binnen,
Vermommen van den Wijn, de soeten *Harpenaer*,
Die elk tot vreughd door sijn gespeel bewoog;

Ja Bos, en Boomen,
En Water stroomen,
Wierden genomen
In, door sijn vertoog, vertoog, vertoog,
Dat *Go'on* trok van om hoog.

2 Doot geslagen:
Hebben uyt bitt'ren haet, om dat hem haer doen
Niet kost behagen,
Noch haer te dertel, en al t'uytsinnig woe'n:
Nu is hy doot, en met hem alle vreught,
Die placht te wesen,
By u voor desen,
O uytgelesen
Godinnen! steets verheugt, verheugt, verheugt:
Maer nu vol ongeneugt.

3 Soete Snaren,
Kost gy haer bitteren haet niet doven uyt,
En bedaren
Haer, door u soete en heldere geluyt;
Waer door dat gy de Helsche Geesten dee

Haer smert verdwijnen,
Ia alle pijnen,
En ‘t stadig quijnen
Dat elk Geest daer lee, daer lee, daer lee,
Geneesden gy daer mee.

4 O *Bachante*!
Die door sijn spelen niet te bewegen waert;
Maer u kanten
Tegen een yeders vreugt, en u soo ontaert
Toonde van re’en der *Goden*, God *Iupijn*,
En al de *Goden*
Sullen dat dooden:
Fy! u gy snooden,
En wreede vol fenijn, fenijn, fenijn,
Altoos gedachtig zijn.

V. Staveren

[*Lestmael aen den Oever*]

Stem: Granida princesje.

*L*Estmael aen den Oever,
Geyle *Ariame*
Belacht het leet, ‘t geen sy *Filander* dee,
Weynig docht ‘y droever,
Dat oyt aengenamer
Tijden, ik en hoorden als ter stee,
Om dat ik wist, sy niet verlaten sou,
Haer geyle lust en haer verbonden trou.

2 Gy placht wel te klagen,
Met betraende oogen,
Dat gy waert alsulken leven moe:
Maer ‘t zijn loose lagen,
Dat men uyt medoogen
Seggen sou, u moeder dwingt ter toe,
Dan soo het was u moeders vals beleyt,
Waerom op dit pas, dan daer niet uyt-gescheyt.

3 Neen gy wiert verlustigt
Op de goede dagen,
Die gy wist dat gy daer voor genoot,
Als ‘t gemoet onrustig,
V eens dwingt tot klagen,
Segt dan vry, ‘k ben oorsaeck van u doot:
Denkt dat gy niet als and’re vry sult zijn,
Van het Spaens verdriet, of van het Frans fenijn.

4 Ach vervloekte *Moeder*!
Die door Duyvels giften,
V kint op brengt, tot sulken boosen daet:
Daer gy als behoeder,
Haer behoort te stichten,
En te mijden voor alsulken quaet:
Maer denkt gy niet wat loon gy sult ontfaen,
Als gy voor ‘t gebied van Godes Throon sult staen.

5 Harders al te samen,
Neemt dit Lied in dank,
Ter eeren, van die trouwe liefde draegt:
Kiest geen *Ariame,*

Noch geen geyle gange:
Maer kiest een oprecht en suyv're Maeght;
Want soo g'een jaegt in geylheyt opgevoet,
Weet dat gy dan draegt, dat 's een gepluymde hoet.

P. D. W.

[*Wanneer het dachje daelt*]

Stemme: Soo lang is 't muysje vry.

*W*Anneer het Dachje dealt,
Mijn Vee seer treurig dwaelt:
Dan strekt mijn droeve geest tot mijne Herderin,
Die haer af-keerigh hout van mijn stantvaste Min.

2 Al kom ik voor haer deur,
En sucht, en klaegh, en treur,
En bid, en smeek, en ween: noyt kan haer harde hert
Tot my genegen zijn, hoe s' ook gebeden wert.

3 Al klaeg ik klacht op klacht,
By Avont, of by Nacht,
By Morgen, of Daeg, en klare Sonne-schijn;
En wil sy even-wel niet mijn beminde zijn.

4 Ach! mijne droeve geest,
Die noyt en zijt geweest
Van u Meest'res verlicht, waer sal ik met u heen
Die voor u menighmael gesmeekt heb, en gebe'en.

5 Sal ik dan al mijn tijdt,
Die ik om u verslijt,
Bestadigh zijn gequelt: soo wensch ik dat de doot
My haest verrassen komt uyt dese groote noot.

RONDE.

[*Silvia, die soete bruyt*]

Stem: Wel wat hoor ik voor gerucht.

SIlvia, die soete Bruyt
Trat in een Schuyt,
Wijl op sijn Fluyt

Coridon vast speeld' op Strant,
Dat de Beesjes,
En de Geesjes
Daelden uyt de Lucht, op 't Lant,
En hem deden onderstant

2 Met hun keeltjes, want haer krop
Geblaesen op
Tot in den top,
Vulden Bergen, Bos en Zee:
De Nayaden,
En Dryaden
Quamen al van liever-lee,
Op dit soet geluyt ook mee.

3 Iae ook het al-siende oogh
(Dat daer om hoogh
Aen 's Hemels Boogh
Licht de Werelt met sijn Pruyk)
Quam nieus-gierigh,
En heel vyerigh,
Om te weten stil ter sluyk

Wie soo speelden, wonder puyk.

4 Dus soo was ‘t verwondert al,
Beyd’, Bergh, en Dal
Door ‘t soet geschal;
Maer dees’ lieve Harderin,
Niet op ‘t Fluytje,
Maer op ‘t Schuytje
Stelden al haer hert, en sin,
Roeyden soo ten Stroom-waert in.

5 Maer helaes! wat ongeluk,
Of vreugd’ of druk,
(Hoe noem ik ‘t stuk)
Bracht dees’ Harderin in noot,
Want haer oogen
Die bedroogen
Haer, door dien dat sy schaem-root
Sach *Coridons* Pijpjen bloot.

6 Siet den Harder *Coridon,*
Die laetst af won
Sijn vrient *Melon*,

In het spel sijn beene Fluyt
Stak door ‘n hoekjen
Van sijn Broekjen
Ongeveer een hant-breet uyt:
Dit was d’ oorsaek dat sijn Bruyt

7 Door dit wonderlijk gesicht,
Haer riempjes licht,
En d’ Armtjes swicht,
En vast star-ooght op sijn Fluyt;
Wat doch dese
Pijp mocht wesen:
In ‘t gepeyns soor raekt de Schuyt
Eer sy ‘t weet ter Haeven uyt.

8 Met verhief sy in de Lucht
Een naer gesucht,
En bang gerucht
Komt u *Silvia* te baet:
Strak den Herder
Liep wat verder
Als de Klip, daer ‘t Baeken staet;

Brocht haer op een drooge Plaet.

9 Daer sprak hy doen met geklach,
Mijn Lief, ach! ach!
Wat onluk mach
V toch voeren uyt het Rak.
Swijgt gy Guytjen,
‘t Was u Fluytjen
Dat mijn bracht in ‘t ongemak,
‘t Welk flus door u kleeren stak.

10 Wel, is dit mijn Fluyt sijn schult,
Hebt maer gedult,
Ik wed gy sult
Alsoo ras als wy te Lant
Zijn gekomen,
Niet meer schroomen,
Maer u leeren, daer ‘s mijn hant,
Van mijn Pijp de rechte trant.

U Y T.

[*'t Vissen moet wel vreugde baeren*]

Stemme: Stokke-dans.

't *V* Issen moet wel vreugde baeren,
In de Troetel-swanger schoot;
Want daer eertijts Baersjes waren,
Geeft sy Posjes uyt haer Sloot.

2 Ach! waer vintmen soeter Visje
Als een Posje, bruyn, en vet:
Holla tong! u reede misje,
Soeter vintmen wel in 't Bet.

3 Meysje hebje ook verlangen
Om eens mee te Vissen gaen:
Gaet gy sult wel Posjes vangen,
Wilt het aes aen d'Angel slaen.

Muyst maer en maut niet.

[*Om het troet'le minden Grietje*]

Op den selve troetel-trant

*O*m het Troet'le minden Grietje,
Troet'len was Katrijntjes sin.
Troetel-deun is 't soetste Lietje;
Troet'len geeft ons het begin.
Troet'len sweyt het eelste vaentje.
Troet'len lost de Minne-dwang
Seyde Troetel-sieke Swaentje;
En sy Troetelde soo lang

Dat sy Troetelende proefde,
(In de Troetel-Negen-Maand')
Hoe het Troetelen bedroefde,
't Maegde Troetel-hart betraent.
Want sy scholt het soete Troet'len,
Voor onwaert, en lompig hoet'len

F. M. N.

De klagende Nicasiaen over d' ontseyde liefde van sijn Rosinde.

Toon: La bovenette.

*W*At vreugde kan toch by mijn zijn,
Nu ik *Rosinde* laes moet derven,
En eenig swerven,
Wat vermaekt het mijn;
Dat yders geest
(In dese aengename dagh)
Geniet al 't soet dat men genieten mach:
Nu dat mijn oogen,
Niet sien en moogen,
Het voedsel dat mijn ziel geneest.

2 Ik plag voor desen in de glans
Van mijn al-waerde Son te sweven,
Die mijn deed' leven,
Mits sy loofde kans:
(O soetigheyt!)
Van overwinningh, door gedoen
Waer uyt ik gants geen listen kond' vermoen:
Maer al die vreugde
Zijn ongeneugde,
Nu ik het beste had verbeydt.

3 Rosinde is my nu ontrukt,
Door 't dwingen van haer vrekke Vrunden,
Die my niet gunden
Dat ik wiert belukt
Met soo een schat:
Sy wilde graegh gelijk ik wouw,
En even wel genoot ik niet haer Trouw,
Dat deed' de waerde
Der snoode Aerde,
Want ik die niet genoeg besat.

4 Genoeghsaem tegens wil en dank
Van mijn *Rosinde*, dan ‘t met baete,
Midts dien mijn haete
(Om de *Munt’-Godin*
Mijn Stief-moer was.)
Haer Ouders waren, na wiens wet
Sy van jongs aen haer kiesing had geset,
O vrekke Menssen!
Gy doet verslenssen
Mijn leven, ‘t geen verloopt soo ras.

Besteben.

Amsterdamse kermis-vreugt.

Stem: ‘t Is lest eschiet, berookte Griet.

*S*Chep nu we'er vreugt,
Soo veel gy meugt
Op Brassers schaer:
Want *Bacchus* noot sijn vrienden,
(Die hem ‘t aer jaer soo trou dienden)
By malkaer.

2 Op Kerremis,
‘t Geswerrem is
Van dit gespuys,
Die nu niet sullen sparen,
‘t Geen sy ‘t heele jaer vergaren
Binnens Huys.

3 Want *Dik-vret* sweert,
Dat hy begeert
Griet-smeer-pijps Pens

Met Wafels op te vullen,
Dat sy seggen sel, dat ‘s smullen
Na mijn wensch!

4 Maer tape *Piet*
Die hettet briet
Na sijn verstant,
Die wil sijn *Geesje-kluyvers,*
Een Koek koopen van *2*. stuyvers,
Dat ‘s een Quant.

5 Siet hoe *Hael-Turf,*
Nu gaet de murf,
Nu hy sijn hart
Sal haer begeerte stillen,
De *Boerinnen* te sien drillen
Op sijn Mart.

6 Maer *Aertjes Aert*
Die is vervaert
Voor het gedrang:
Wat ‘s toch aen ‘t Boere-goetje
Seyt hy, gaen we voort mijn soetje,

Ik word angh.

7 Van ‘t spille-biend’ Gilt
Loopt het soo wilt,
En woest op straet:
Wat Naeld en Schiet-spoel voeren,
Nu de mont niet is te snoeren
Van haer praet.

8 Maer Tewis slecht// an,
Roep sijn knecht// Ian
Haelt de Bout,
Maer wiltje vry wat reppen,
Op dat hy t’wijl wy reys seppen
Niet wort kout.

9 ‘t Gelt jou reys Klaes,
Mijn eelen baes
Van desen Vocht:
Al seyde Keesje Kluyf of,
Mijn Wijn proefje krek de Druyf// of:
Dees hem pocht.

10 Hans Stronke-braer,

Te ronke// daer
Dat is geen slagh,
Iy doet de Kermis schangd// an,
Sey Gijs, houje hier geen hangd// an
Tot den dagh.

11 Ic siet hoe Scheeltje
Met sijn Neeltje
Vrolik zijn:
Hy bikt, sy slikt, sy slempen,
Als twee Hanen sy daer kempen
Om de Wijn.

13 Soo gaftmen// vast,
Soo brastmen// vast
De Kermis deur:
Doch die soo Kermis houwen
Sietmen na sijn kop wel klouwen,
Met getreur.

JAN MEERHUYSEN.
Oordeelt na 't voorbeelt.

Cephales klachten, over de doot van Procris.

Toon: Tweede balet.

PRocris, ach mijn waerde!
V geraekt, wreede
Schicht, die u smeeden
Moet na Nikkers aerden:
Door dien ik u niet
Vytgaen liet
Om verdriet,
Voor mijn ziel te beschikken, ach! heden
Wert mijn luk vertreden.

2 Door dees' Pijl die 't leven
Van mijn Lief roofde:

Phœbus verdoofde
Doen sy ne'er-viel, geven
De Kruyden geen blijk,
Dat mijn Rijk
Leyt in 't slijk:
Ach! ja sy treuren, en op haer blaede
Lees ik mijn versmade.

3 Lieve bleeke Lippen!
(Eertijts als Roosen,
In 't eelste bloosen)
Ik genaek u Tippen:
Ach bestorven Mont!
Soo gy kond.
Opent terstont;
En seght noch eens, *Cephale, Cephale*!
Wat hant kan af-male.

4 Mijn onluk, geen menschen:
Want noyt geschiede
Onder de liede,
Die malkand'ren wenschen

Welgaen, dus een woort
Gode, smoort
My ook voort,
Op dat ik *Procris* mach geleyden,
Sonder oyt te scheyen.

‘t Vertreede Rijst.

[*Met de oogen toe-gelooken*]

Stemme: Als Apol sijn vyer’ge paerden.

M Et de oogen toe-gelooken,
Sluym’rend’ lach gedooken,
Philander, onder tengre telgjens van een Else Stam,
Daer ‘t aertsche gras,
En Klavre wasch,
Verquikkend rooken:
De lommer, ‘t licht,

En bly-gesucht,
Appolloos schijnsel nam.

2 Door bedriegelijke droomen,
Hem de geest ontnoomen,
Verscheen sijn wreed', en stuersche vyandinne *Carileen*,
Haer grage bend',
Daer dicht ontrent,
Uyt d' heldre stroomen
Verquikking had,
Van 't Silv'rig nat,
En klavre ging vertre'en.

3 Vyt de Coralijne tippen
Docht hem, liet sy slippen,
Dees' waerd', en vriendelijke woorden met een held're klank,
En soete geur,
Schietende deur
De *Ambrosijne* lippen,
Philander, ach!
Niet meer ik mach,
Door *Cupidoos* bedwank:

4 In dees troost behoeft'ge pijnen,
Hulpeloos u sien quijnen,
Maer zijt versekert, van mijn gunstige genegenheyt,
't Vyer, door de schicht
(Van *Paphos* Wicht)
Ontfonkt, 'k sal doen verdwijnen
V felle smert,
Mijn ted're hert
Dwingt, tot medoogentheyt.

5 Dies ik in mijn gantsche leven,
Noyt u sal begeven,
Tot loon van trouwe minne, mijn bewesen t'aller tijt,
V vlam vry blus,
Met kus, op kus,
Door min gedreven:
Maer d' *Herder* ras
Bevond, hy was
Door yd'le droom verleyd.

Daalt.

Maskurade.
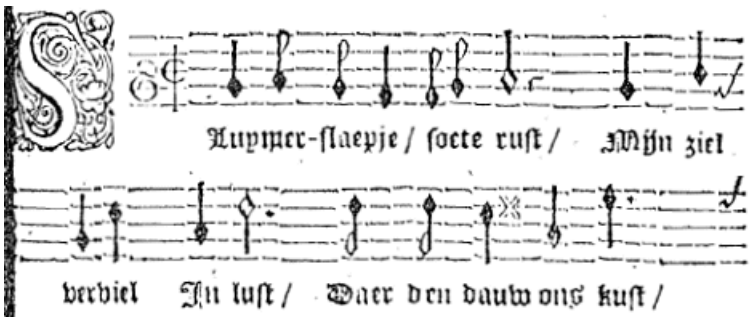
*S*Luymer-slaepje, soete rust,
Mijn ziel verviel
In lust,
Daer den dauw ons kust,

En sich onthiel,
Op ‘t klaver-groen gekriel,
Maer de geest
(Wel eer geweest,
Den Herder *Calidon*,
Die ik noyt beminnen kon)

Die maeckt mijn laes bevreest.

2 Celidea seyd de schim,
Siet aen,
Daer staen
De Klim,
Van d' onder kim,
Die door 't getraen,
V hartje noyt nam aen,
Maer of schoon
De doot komt doon,
Mijn lichaem *Calidon*
Noch mint, in *Pier*-woon
Sijn *Celide*, sijn Son.

3 Soete zieltje ach ik weet,
Ik klaeg,
En draeg
Met leet,

Dat ik u aen deed,
In ‘t minnen traech,
Verdriet, en stuurse vlaech:
Calidon, ach *Calidon*!
Ik min u waer gy zijt:
Siet wat mijn hertje lijdt,
Tot ik *Calidon* von.

U Y T.

d’ Klagende Leonoor.

Stem: Van de tweede Carileen.

*S*ucht, weent, droeve *Leonoor*!
Vorstin, en nauwelijkse geen Vorstin;
Die voor Gout, en voor Sy,
Nu verruylt dese Py;

En vertoont een slechte Harderin:
Ik schrik dat ik vreugde hoor,
Van het dertel teeder Pluym-gediert,
Wiens helder' keeltjes eel,
Met schaterend' gequeel,
Door het Bosje vrolik tier-liert:
Vliet snellijk heen,
Met een naer gesteen:
Klaeght *Kaerel*, hoe *Leanores* hert,
Droeve smert, Heeft benert,
Daer sy in moet verdwijnen,
Soo sijn Fakkels niet en schijnen.

2 Cristallyne Water-vliet,
Al mijn klaegjes droevigh murmereert;
Ontroert de diepe Plas,
De Liese, en het Gras,
En getuyght wat droefheyt dat mijn deert:
Buyght ne'er, groen driftalligh Riet,
Dat wel-eer verstrekte 's Herders Fluyt
Aen 's Nimphjes lieve Ray

Met dertel Velt-geschray:
Weynig weet gy wat mijn klagt bediet:
Dit wars geblomt,
Dat met glory bromt,
Daer den Dou soo vol, en bars op leyt,
Is bereyt, En sich spreyt
Om *Kaerle* te ontfangen,
Ach! hoe lang valt mijn ‘t verlangen.

3 Of ik brakke traentjes stort,
En *Kaerel* treurt soo wel als ik:
Ach mijn lieve *Grymalt!*
Het gemoet mijn ontvalt:
Mijn teere zieltje krijgt een schrik,
Ik hoor een schaepje mort, en knort,
Waer ik sit, waer ik gae, of stae,
‘t Schijnt dat ‘t gewolde Vee
Niet anders roept als wee:
Fy laster fy fy *Casandra*,
Gy die de glans,
Des Vorstinnen krans

Ontoyt, en soo schandelijk bemorst:
Ach! hoe dorst, Oyt u borst
Borgonjens hulssels scheuren,
‘t Geen gy leyder sult betreuren.

4 Siet daer reyst mijn Morgen-star,
Mijn Son, mijn goude Daegeraet:
O *Kaerel* waerste Man,
Siet *Leanora* an,
Met bloempjes in dit treur-gewaet.

K. **Wien sien ik ginder van veer,**
Vrouw *Leonora* mijn Vorstin:
Wat luk, *ô* Hemel-Goon!
Zijt wellekom, mijn schoon’:
Men Vrou, ach wat doet u trouwe Min!

L. **Wat droeviger dach**
Die u *Leanora* treure doet;
Mijn ‘t gemoet, En mijn bloet
Ontroert, door de dade
Daer mijn Son is me’e belade.

5 Denkt wat schrik de tijng mijn brocht,
De *Kleefse Graef* gevangen leyt:
‘k Acht u mijn Vorst, en Heer,
En noch wel tien mael meer,
Slave nu van u Majesteyt:
Dit gebloemt heb ik gesocht,
‘t Geen vreught van minne werken kan;
Ik kus het Bloempje fris,
Mijn *Kaerel* vangt het wis,
Steelt de Kusjes daer we’er van.

K. **Die vreught die ik hoor,**
Ach! waer mee’e beloon u *Kaerel* die?
Ik bespie,
En ik sie
‘t Zijn al te groote lukken,
Die mijn *Lodewijk* sal ontrukken.

L.
6 Ach! mijn *Kaerel*, waerste Helt,
Vorst voor Kroon, noch *Monarchy*,

Set u hertje gerust,
En met Bloempjes maer gekust,
Ik verfoey des *Graeven* Heerschappy.

K. **Lief mijn hert van vreughde smelt;**
Vang ‘t Roosje Engel in u schoot,
Ik blijf u Dienaer, en Slaef,
En bid doch om u *Graef*.

L. **Neen! *Kaerel*, *Kaerel*, Lief ‘t heeft geen noot,**
Geen *Assia*,
Noch geen *Affrica*,
Noch geen Scepter en swaeyt soo hoogh
Dat mijn oogh,
Eenmael toogh
In binnenst’ van mijn ziele,
Daer ik steeds voor buyg, en kniele.

7 Troetel-Troosje aen mijn hert;
‘t Schijnt ik mijn *Caerels* lipjes voel:
O Hemel wat een vreught!
Wat doet mijn dit al deught?

Roose-blaetjes, ach wat gewoel,
Nu verdwijnt mijn droeve smart,
Dus ik het ongeluk verban.
Mijn waerste ‘k hoor gerucht:
Ha *Kaerel* ik neem de vlucht,
Wat gaet u *Leanora* an?

Vaert wel me-Vrouw,
Ik blijf u eeuwich Trouw,
In mijn hert, in mijn ziel, in mijn bloet.

***L.* Ach dat doet, Noch soo goet,**
V Vrouw, en u Slaefinne
Die u eeuwig sal beminne.

A . V . B .
Vyt d' een in d' andere Krijg.

Den gevangen Kaerel.

Stemme: Van de tweede Carileen.

K N V ik *Kaerel* wort beschult
Van d' Hertogin, sijn Hoogheyts Vrou
Diemen socht, tot haer Min,
Daerom ik gevangen bin
In mijn Kaemer: ach wat rou!
Nu ik doch niet melden sal
Aen sijn Hoogheyt, hoe het is geschiet:
Maer laet leven, veel eer,
Eer ik mijn Vorst, en Heer
Sou aen-doen quelling, en Verdriet.
Wie komt daer aen met Bloemtjes gegaen?
Ach! het is *Leonora* mijn Godin,
Engelin,
Mijn Vorstin

Die u *Caerel* komt verblijen,
In het droevigst' van u lijen.

2 Hou op *Leonoor*, niet schreyt;
Want u *Caerel* die en heeft geen schult
Daer hy me'e wort bestre'e:
Dus Godin west te vre'e.
Als gy haest nu hooren sult,
Soo sijn Hoogheyt mijn verhoort
Isset met d' Hertogin gedaen;
Want ik weet dat hy my
Sal ontslaen los, en vry:
Maer als hy d' onschult sal verstaen
Van mijn sijn Knecht,
Die soo vroom, en trou, oprecht
De'e, al 't geen sijn Heer hem maer geboot,
Ia in noot
Ik de doot
Sou voor hem graeg aenvaerden,
Voor mijn Prins, en Heer op aerden.

L. 3 Sacht Lief, ik sie daer Edel-li'en

Van het Hof, daer ginder komen gaen:
Nu ach! mijn *Carel* vaert wel,
Ik hoop 'k haest we'erom sel
By u zijn, gelijk ik heb gedaen:
Daer Lief vangt het Roosje soet,
Daer mijn aessem noch op leyt en sweeft:
Kust 'er bladertjes teer,
Daer 's de Roos, ach men Heer!
't Geen u. u *Leonoor* nu geeft,
Niet anders kan ik u doen waerde Man,
Door dien ik by u niet kan zijn.
Ach *Iupijn*! Helpt mijn,
Dat mijn *Carel* vry mach raken,
Door de onschult van sijn saken.

C. 4 Hoe haest mis ik daer het Licht,
Mijn lief, en waerde *Leonoor*,
Die verdweenen nu is,
Die schoonste ik nu mis,
't Geen u ter werelt oyt verkoor,
Moet ik langer van haer zijn?

Sal ik haest door quelling, pijn vergaen:
Want mijn leven is niet
Sonder haer als verdriet.
Ach! ach! wat wort mijn leet gedaen
Door u ontrou; fy Hertogin! wat rou
Hebt gy u selven al bereyt,
't Geen verbreyt,
En verspreyt
Sal worden, tot u schanden,
Door Borgonjes vaste Landen.

J. R.

Een, ik meen.

D'Onverduldige liefde, en raserny van graef Lodevvyk.

Stem: Van de tweede Carileen.

A Ch gy wreede *Hartogin*!
Waer toe doch so straf en opstinaet?
Wat 's d' oorsaek *Vorstin*?
Dat gy weygert mijn min,
En verschopt een Graeffelijken staet?
Wat heeft *Leonoor* in 't sin,
Daer ik weet dat gy geen ander tracht?
En mijn slaet voor het hooft;
Daer mijn sinnen gy rooft:
Dat ik loop als ydel van gedacht.

Want gy het dee',
Ik hoor *Borgonje* stree,
Ik socht geen goet, noch staet, maer eer.
Dies gy we'er,
Hoort te meer,
Mijn begeer
Te versachten,
Daer gy nu mijn ziel doet smachten.

2 Waer dwaelt geest, vernuft nu beyd?
Is gescheurt 't ontroerde harsen blat?
Het verstant is heel wech:
Och! 'k en weet wat ik seg,
Soo heeft raserny het breyn bespat:
Gy weet de *Hartogin* u seyd',
Wie de oorsaek is van u verdriet
De *Hartoogs* Kamerling,
Hare liefd' we'er ontfing,
Als van *Kleef*, haer lief, de ziel verliet:
Fy *Leonoor*,
Geeft gy dien bok gehoor,

Dien gek! die dwaes! die stijven bloet!
Ik van goet
Wijken moet,
Fy! als roet
Zijn u daden.
Hoe sal ik mijn wraek versaden?

3 Ik heb twee Soldaten trouw,
't Zijn de stoutste die 'k in 't Leeger had,
En om gelt-giften snoot,
Souden gaen in den doot:
Ia! al raekten sy op 't Duyvels pat,
Wreekt nu *Lambrecht* en *Carsou*,
Dese smaet, die mijn van *Carel* schiet,
Toont nu beyden u kracht,
Dat mijn pijn wat versacht,
En dat die *Godin* haer gunst mijn biet,
Als hy is heen,
Dat hy *Stykx* moet betre'en:
Soo krijg ik *Leonoor* tot Vrou,
Die mijn trou,

Daer ik nou
Leef in rou,
Sal aen-vaerden:
Ach! soo is mijn vreugt op aerden.

4 Wee u, wee *Graef Lodewijk*,
Nu mislukt u voorgenomen daet,
O gy Schelms vertrekt,
Eer mijn tooren verwekt:
Hels gebroetsel komt mijn wraek versaet;
Wat ben ik meer als een lijk?
Ik verdwijn, ik stik, en smoor in brant:[+]
Daer, daer *Caerel* nu weer,
Daer, daer, vleyt hy sijn Heer
Om sijn Suster, doch hy moet van kant,
Leonora weent,
En *Caerel* die steent:
Ha Schellem, ik weet nu waer gy sint,
Ach! 't is wint,
't Geen mijn blint;
Ik mijn vint

[+]*Hy raest.*

Flauw van Leden:
Adieu, ik dael naer beneden.

JAN MEERHUYSEN.
Oordeelt na 't voorbeelt.

Graef Lodewyks bedrogen soldaten.

Stem: Tweede Carileen.

O Lambrecht min goede moot,
Dat is bras, lustigh by m' element:
Twy honjert kroon
[+]Krigen wi tot loon,
Ia voorwoor dat hem den Hoogel schent: [+]*Carsou.*
Schol dien lompen hont, gans doot,

Veracht en mijn Heer, dat lijd' ik nimmer nicht;
Kom ik die op de hoet,
Soo is 't mit die oet:
Doorom op eyn ander mooi soo swicht,
Dan dit gladde Stool,
Of der Tuvel nu hool,
Schal hem goon durch hertsen bloet;
Den hi moet
Metter spoet
Lief, en Goet
Ons geven:
O dan schit ik in sijn leven.

2 Sa *Couraes*, ik sweer by mon knie,
Dat ik hem verschur wil met men tant,
Dat sy niet lichtelijk sel
Aen een ander voortel,
[+]Als hy leg sel met sijn neus in 't sant;
Se kom vryelijk met sen drie, *non fors*, vraeg niet en bruy der naer [+]*Lambr.*
O die *Poltron*!
Schelm, Dief, *Boggron*,

Ie le touray, sonder eenigh gena,
Se sel dan niet meer
Ons genadig' Vorst, en Heer,
En *Madam Leonoor* verspie:
Mon amie,
Vous sel sie
Dat ik die
Deugniet, Schellem
Sal door-houw' Koras, en Hellem.

+*3* Stil, stil *Lambrecht*, hoe het moel, sicht tu nicht,
Door komt hy even heer: +*Carsou*
Ay noe tom krank,
Ay teuf nicht lank,
Woorum trektstu nicht geswind von leer.
+*O Carsou bon Companjon*; dat is braef, wy word haest Capiteyn:
Sie daer Kameraet, +*Lambr.*
Mijn scherp bon Stekkaet
Sal de Duvele haest wegh voer van 't pleyn;
Noe brut dan toe
Dat hy stort wie ien Koe;

We hebt je van de *Graef* bevel,
Spoed die snel,
Dat goot wel,
Doe Rebel,
Geef ons her dine Mantel;
Si wat mookt hi al getrantel.
+Stae, stae, vervloekte Schelmen stae;
Verra'ers voort lang mijn u geweer: +5}*Hertogh.*
+*Par donne moy,*
O Moncieur parma foy; +*Lambr.*
Dit disseyn is niet *pour* jou *mon* Heer:
C'est pour Carel,
+Durch *Graef Loedewichs* bevel,
Die ons heer endelik toe bracht, +*Carsou*
Om to nacht,
Onverwacht,
Carels leven
An den Helschen Godt to geven.

I. VOS

Miliseus verheuging.

Toon: Kupido heeft sijn minne-schicht.

D Ie uyt een angstelijke noot,
Van hoogh geresen, waeter baren:
En nae dat beyde Schip, en Boot,
Aen morselen gestooten waren.

2 Noch op een Plank, of Rae, of Mast,
Lant aen het Strant en houd het leven;
Geen meerder vreugt, of blijtschap past,
Dan ik van liefd' werd' toe gedreven.

3 Vermidts ik weder-liefd' geniet,
Van die ik had door liefd' verkoren:
Vergode menschen neder siet,
En siet mijn Zege-vyeren gloren.

4 Niet om de winst van stadt of lant,
Of om 't verkrijg' van goude mijnen,
Maer om een *Nimph*, die als *Atlant*
Veel Minnaers Ommer min siet quijnen.

5 Ha leven geester aen mijn Ziel,
(Ik sie u met ontslagen armen
Om my te heffen als ik kniel.)
Gy wilt u over my ontfarmen,

6 Wanneer ik bid, ja eer ik smeek,
Hoe sal ik dees weldaet vergelden?
Ik stort een plas (gelijk een beek)
Van tranen, om mijn vreugd te melden.

7 En Offer u, mijn, heel en al:
Gebied my naer u welbehagen.
Daer is geen swaerte, of ik sal
Om uwent wille swaerder dragen.

M. F. Besteben.

Boeren-deun.

Toon: Dikke-deumis, ghy moet hangen.

D At de *Meysjes* dorsten vryen,
Iemeny hoe souter gaen!
En de oorsaek van'er ly'en,
Was geheel en al gedaen:
En sy sou, en sy sou, en sy souwe de trommel slaen,
En'er trou, en'er trou, en'er trou soud' vaerdig staen.

2 Want de *Vryer* die'er haegde,
Leyde sy dan strax aen boort:
Schoon dat hy 't haer nimmer vraegde,
Even-wel soo ging sy voort:
Wat een vreugt, wat een vreugt, wat een vreugt sou dat dan zijn
Voor de jeugt, voor de jeugt, voor de jeugt van 't Maegdekijn.

3 Maer mids dat van alle ty'en,
Haer 't aensoeken is verboo'n:
Moeten sy het nu ook my'en,
Om haer eer te hoe'n voor hoon:
Dese wet, dese wet, dese wet krijgt menig' vloek,
Van die s'et, van die s'et, van die s'et sin inde broek.

4 Soet Diertjes, die u lusjes
Als een smoor-pot doven moet:
ô Hoe haekje naer de kusjes!
Die de min op pluymen voed;
't Valtje lang, 't valtje lang, 't valtje lang dat is gewis,
Datje vang, datje vang, datje vang soo lang leeg is.

5 Swijgt je mond noch is te lesen,
Voor hem die geen oog ontbreekt;
Dat je graeg de *Bruyt* soud' wesen,
Uyt al wat dat vanje steekt:
V gelaet, u gelaet, u gelaet dat seyt heel klaer,
Dese staet, dese staet, dese staet valt mijn te swaer.

6 Wel ik weet jou raet te geven,
Voor het euvel datje knelt:

Wilt de *Vryer* 't ja-woort geven,
Die jou 't eerste daerom quelt:
Want ik meen, want ik meen, want ik meen'er weynig vint,
Die van een, die van een, die van een niet wert bemint.

Maer je zijt als noch soo keurig,
Dat je yeder een niet wilt,
Hierom ben je vaek soo treurich,
Dat jou moye glans verspilt.'t Is dus wel, 't is dus wel, 't is dus wel, dies mach ik gaen,
Want je quel, want je quel, want je quel slijt van geen rae'n.

M. V. Nieuwendam.

Ey wilt de Boeren soo niet laken,
Sy kunnen 't Doel-wit ook wel raken.

RUSTELOOS.

De boelagie van Mars en Venus.

Toon: Beuvons Chantons rions.

MARS hoe verwoet, en wreet,
Moet noch voor *Venus* buygen:
Ia 't is den Bloed-hond leet
Dat sy haer man laet suygen
De minste soetigheyt,
Van hare Min:
En dat hy staeg niet leyt
In d' armen der *Godin*.

2 Vulcanus staeg in til
Om Wapen-tuyg te Smeeden,
Of yet wat *Ioves* wil:
Komt selven van beneeden,

Vyt *Lemnos* rook'rich gat,
In *Paphos* Hof:
Dit maekt sijn *Vrou* soo rat,
(En geeft haer lust verlof)

3 Om Echteloos te gaen.
De*Son*, sach haer eens leggen
By *Mars*; dit deed hy aen
De manke Smeeder seggen:
Die smeede flux een Net,
En spande dat
Soo geestig voor het Bed,
Daer *Mars* sijn vruchten at;

4 Dat hy noch sy, niet kond'
De Ledekant verlaten.
En *Mulciber*, die sond
Terstont om alle staten
Van *Goon*, en halve *Goon*,
Om dit te sien,
Tot wrake van sijn hoon,
Aen de verGoode lie'n.

5 Wat schaemte hem beving,
Sy konde niet vertrekken,
Soo lang het Net daer hing.
Een yder hoord' men gekken,
Met hen te geyl gedoen,
Tot dat *Vulcaen*,
Ommeerder leet te hoe'n,
Het Net daer nam van daen.

6 De echteloose-min,
Hoe dicht hy wert gehouwe,
En bind men soo niet in,
Of hy doet naemaels rouwe:
Want het *Alsienend' Licht*,
De Eeuw'ge Son
Door-straelt tot in 't gewricht,
Van wat oyt denken kon.

't Verneerde Rijst.

Klachte van hare majesteuyt van Groot Britanjen; over 't onstuymig weder.

H Oe zijn de *Goden* soo op my verstoort,
Dat niemant niet mijn deer'lijk klagen hoort?
Wat doet hun trachten te vernielen
Soo groote *Koninklijke Zielen?*

2 Waerom of gy de Zee soo woest, en wildt,
O God *Neptuyn*! niet met u Drie-tant stilt?
Is haer den breydel los gegeven,
Om my te rooven van het leven?

3 Waerom zijt gy op mijn soo seer verwoet?
Waerom dorst gy na mijn onnosel bloet?
Wat reden hebt gy te verstroyen,
Het Koninklijke bloet van *Troyen*?

4 Is 't om de Moort van *Diophebus* begaen,
Die *Thetis-soon*, uyt wraek-lust heeft verra'en,
Om dat hy *Hector* had verslagen?
Moet ik daerom noch straffe dragen?

5 Heeft niet *Polexina* volvoert de straf,
Doen sy gesleept wiert op *Achillis* Graf,
Daer *Pirrus*, heet in 't Maegde-moorden,
Den Dolk in haren boesem boorden?

6 'k Hoop niet dat gy u ook om *Paris* wraekt,
Om dat hy heeft een *Griecxe-Hoer* geschaekt:
Noch om dat hy, soo jonk van leven,
Een onrijp oordeel heeft gegeven?

7 Heeft hy niet selfs geboet voor dese schult?
Soo heeft de *Moeder* wel de wraek vervult;
Die oudt, in Ballingschap most dwalen,
En 't noodt-lot met haer bloet betalen.

8 Of is 't om trots, die niet voldeed sijn plicht,
Doen *Pergama* wiert door u hulp gesticht?
Daer heeft *Priaem* we'er voor geleden,
Die met sijn *Sonen* is vertreden.

9 Doch soo de wraek maer is voldaen ten deel,
Volvoertse vry met my op 't Moort-Tonneel:
En wilt het overschot der Telgen
Van *Troyen*, in u keel, verswelgen.

10 Ik weet dat my de *Moeder* van de Min,
Om *Paris* wil, sal maken een *Godin*,
Die, schoon ik ben van u verswolgen,
Noch om te wreken sal vervolgen.

J. VOLHART.
Volhart in Liefde.

Aen de musyk.

Stemme: Nova.

L Of Heyl'ge wetenschap, lof u Musijk;
Weer-gaedeloose lust, wiens groot Rijk

Van d' *Helicon* af daelden,
Tot op de aerd,
Daer gy soo waerd
In gaeuwe breynen straelden:
Dat self *Plutonis* volk,
In d' onder-aertsche Kolk
Verheugde in den brant,
Toen *Orph'us Euredice* vant;
Wiens gesank, En 't geklank
Van sijn Veel, En sijn keel
Pluto soo heeft tot volle vreugt verleyt,
Dat hy gaf Lof, *U Stichtende vermaek'likheyt,*

2 Den *Dolphijn Arion* te landen droeg,
Mits hy in Zee soo soet op Snaeren sloegh:
De sang kan heersing brouwen;
Want *Amfion*
Door 't singen, kon
Het groote *Theben* Bouwen.
De Godts-dienst heeft geen klem,
't En zy een schelle stem

Met d' Offer stijgt om hoog,
In 't aensien van *Apollos* oog:
Die de kunst, Met sijn gunst
Soo vereert, En vermeert,
Dat hy die steets by al de *Go'on* verbreyt,
Dies sy u Lof, ô *Stichtende vermaek'lijkheyt*!

3 De *Sang Godinne*, (die op *Helikon*
V lof verbreyden aen de gouwe Son)
Hout gy in jeugdig leven;
Gy haet de rou,
O blye Vrou!
En kunt ons wellust geven.
Verlicht ons het gemoet
Als 't in de aerde vroet,
Laet u leersame vreugt
De ouden geven nieuwe jeugt.
Als gy queelt, Als gy speelt,
Als gy maet, Hout, en slaet,
So wort ons Breyn in weelden gras geweyt;
Dies sy u Lof, ô *Stichtende vermaek'lijkheyt*!

I.Nooseman.

Op de verjaring van Juffr. B. C. A.

Galiarde labore.

*M*ijn Pen, (hoe-wel te swak tot d'uytting van u Lof)
Die greep noch lust te schrijven t'uwer Eer,
Op u Geboortens-dag, mijn Breyn sach om na stof,
En vondt het in u oogen, mins geweer:
Want doen gy wert Gebooren, *Venus* Soon
Paphos verliet, en plant sijn troon

2 Als in een plaets waer uyt hy ons bespringen kon:
Soo haest de tijdt u lendt bracht aen den dagh,
Die nu u ry verciert, gelijk een Middagh-Son,
Die van al 't Licht de Vlagh wel strijken mach:
V soet gesicht, schiet al de Pijlen uyt,
Die *Cupid'* in sijn Kooker stopt.

3 De Minne-stoker roept gestadig, in 't gesicht
Van dese Maegt is al mijn kracht gevest,
Daerom gy mijn, en meer met mijn, aen u verplicht:
En door de brandt van uwe oogen quest;
Maer ik voor mijn, en niemant anders vley,
En door goe hoop u gunst verbey.

4 't Is heden Iarig dat gy eerst ter werelt quaemst,
En dat men sagh u schoon (doch teere) le'en;
't Is heden Iarig dat gy u gesang aen naemt,
En dat *Apol* op uwe Boesem scheen:
En God heeft u dus langh besocht met heyl,
En blies u staeg goe windt in 't Zeyl.

5 En dat hy dat wil doen tot aen u laetste dag,
Is 't geene, dat ik u van herte wens:
Want als ik u in noot, in druk, of lijden sag,
Ik soud' mijn gang voor wind, en stroom ter lens
Af stieren, om soo veel ik immers mocht
Te weeren, 't geen u lijden brocht.

G. V. O.

Af-scheyt
eens bedroefden minnaers.

Stem: O! kersnacht, &c.

O! Wreede: niet om te versmaden,
Roept heyl, Ia heyl, u wreeden daden,
Gedompelt in jonk Lamm'tjes bloet;
't Welk u te speenen was bevolen,
Gaet nu in dorre Beemde doolen,
Verteert als een ontsteeken gloet.

2 Ey *Gallis*! betoomd dit maet'loos suchten,
V *Lycoris* wil enkel vluchten,
't Is *Codro* die de ziel bestrijt:
Wanhoopend' Dier, kost gy niet vroeden
Dat u den veynsert wort behoeden:
Als Lely tot een rijpe tijt.

3 Wie docht, doen gy u swanger toonden,
Dat sulk een mis-dracht by u woonden,
Daer ik den oorspronk docht te zijn:
Wy teelden vreugd' als wulpsche kalven,
Gy toonden 't heel, en ik ten halven,
Nu houd gy niet, ik heb moch 't mijn.

4 Ik sijg! mijn krachten zijn verdweenen,
Mijn loop ten end', mijn vreugd' daer heenen
Wijk' van mijn telg, en groen gespruyt:
Ik wil voort aen verschooven blijven,
Geveynsde trou, ontrou aenklijven,
Tot ik verwerf d' eewige Bruyt.

A. BORMr.
Niet Eygens.

Herders-klacht.

Stemme: Courante la belle.

*V*Liet, brakke traentjes, vliet
Vyt dees' mijn oogen;
Want geen me'edoogen
Mijn nu geschiet,
Vermidts *Dorelea* scheyt,
En mijn haer liefd' ontseyt,
Waer op ik had geleyt
Mijn trouwe Min,
Ziel-roofster, Ach Godin!
Wilt toch u sin
Soo dwars niet wenden, dat gy versmelt
V trouwe Minnaer,
Die dik verwinnaer
Was van u leven, in het Velt.

2 Wanneer Wolf, Beer, of Swijn
V wilde verpletten;
Quam ik ontsetten,
V van 't Fenijn:
Heugt u niet *Dorilee*,
Hoe ik verliet mijn Vee,
En hulp u van dat wre'e,
En snoo Gediert;
Dat toch geen mensch en viert,
Maer stadig giert
Om te versaden haer schen-sieck hert,
't Geen ik kost temmen;
Nu laet gy swemmen
V trouwe Dienaer in de smert.

3 Ach, moet *Leander* sien
Dat gy gaet vluchten?
En acht geen suchten;
Soo sal 't geschi'en
Dat u mijn bleek gedaent'
Het selfd' ook vermaent,

En uw den weg me'e baent
Na *Proserpijn*,
Om daer by een te zijn:
Daer ik sal in schijn
Van *Pluto*, (om u daden snoot)
Mijn sal vertoonen,
V soo wreet toonen,
Als gy mijn sterven doet den doot.

JAN MEERHUYSEN.
Oordeelt na 't voorbeelt.

t' Samen-gesang, tusschen Cloris en Silvia.

Stem: Na dien de goddelikheyt.

Herder.
A Ch soete *Herderin*,
Sult gy u wreede sin
Niet laten door mijn klagen?
Of is u hert van steen
Dan om my te plagen,
Ik die 't van herten meen?

Herderin.
2 Ach *Clores*! rust u hooft,
Waerom dus uyt-geslooft?
Wilt gy my doen Beminnen,
Nu noch tot geender tijt,

Sult gy my verwinnen,
Daerom te vreeden zijt.

Herder.
3 Noyt is mijn hert gerust,
Voor wat ik heb geblust
Mijn vyeriglijk begeren;
Of 'k sal *Atropus* schicht
In mijn boesem doen keeren,
't En zy gy my verlicht.

Herderin.
4 Gy meend' ik wort geneygt,
Om dat gy my wat dreygt;
Ik acht niet eens u smeeke:
Gy bid my als *Amint*,
Die sijn hert wou doorsteeke,
Schoon hy 't niet waer gesint.

Herder.
5 Dat sweer ik mijn *Diaen*,
Selfs by de Silvere *Maen,*
Ia by dees' klare Beeke,
By dese groene Bla'en,
Dat ik my sal doorsteeke,
Soo gy my gaet versma'en.

Herderin.

6 'k Hoor wel dat gy het segt,
Maer doch mijn lieve Knecht
Gy sult hier niet beklijven:
Daerom laet my met vre'en
My mijn Beesjes drijven,
Want ik na huys moet tre'en.

Herder.
7 Adieu dan Tygers aert,
't Schijnt dat gy zijt gebaert
Niet dan om my te plagen:
Ik sweer u by *Iupijn*,
Dat gy 't noch sult beklagen:
Als ik in 't Graf sal zijn.

8 Adieu dan Linde groen,
Gy sult mijn doot kond doen,
In u sal zijn geschreven
Hoe dat ik in 't verdriet,
En ook quam om 't leven,
En wie my daer toe riedt.

U Y T.

Graf-schrift.

*D Ees' Herder die hier leyt begrave*n*, heeft sijn leven*
Om SILVIA *, sijn Lief, op d'offerdis gegeven:*
Hy die haer boô sijn Trou, maer sy hem steets begaf,
In plaets van vriendelikheyt was sy hen stuur en straf.
Sijn geest die wert beroert, sijn hooft begon te malen,
En heeft sijn bange Ziel in Carons Boot doen dalen.

W. ROBYN.

[*Vrolijke beesjes die voor het dagen*]

Toon: Frere Frappardt.

V Rolijke beesjes die voor het dagen,
En als *Aurora* haer glants verspreyt,
V keeltjes laet klinken, meer behagen
Trek ik uyt die u soetigheyt,
En uyt de bloemen, gras en 't kruyt,
Dat uyt de swarte aerde spruyt:
Van een *Monarch*, uyt al 't goet
Dat hem een last verstrekt, en niet dan moeyte doet.

2 Vercierde zalen, en goude kroonen,
En stage wacht op sijn persoon,
En keur van vrouwen, en tal van troonen,
En 't willig doen van sijn geboon,
Vergunnen hem die soetheyt niet,
Die ik in 't Somer-groen geniet:
Als ik met mijn *Dorinde* mach
Mijn Beesjes hoeden in het op-gaen van den dag.

3 Want het genoegen tot alle tijden,
Voor de rijkdom gehouden wert,
En veel gesags geen noeging mach lijden,
Maer maekt een meer begeerig hert,
Gelijk men door ervinding leert,
Dan die niet heeft, en niet begeert
Als matiglijk sijn onderhout,
De sulke (seg ik) heeft het kostelijkste gout.

4 Laet een yeder de rijkdom bejagen,
En moeyte doen om 't nietig' goet:
Ik sal mijn slecht en need'rig dragen:
En even-wel in mijn gemoet
Noch rijker zijn, dan die het gelt
Tot een regeerder van sijn sinnen stelt:
Want het en is niet dan ydelheyt,
En die noyt rust en geeft, selfs als men van hier scheyt.

M. F. BESTEBEN.
Beraemt ten Besten.

[*Rijst morgen-son van Célidon*]

Stemme: Herders Balet.

Celidon.
*R*ijst Morgen-Son van *Célidon*,
Verlaet u vaek'rig droomen:
Ey siet hoe schoon, Staet ons ten toon
De lieve Lauwer-spruyt!
Want *Galatee*, Die drijft haer Vee
Door Bergen, Bosschen, Boomen:
Nu West-waert door het Sandig Spoor,
Na 't groene Klaver kruyt:
Door Weyen, Valeyen,
Aen Kristalyne Stroomen;
Op Kruynen Van Duynen,
Met aengenaem geluyt.

Laura.
2 Ia Herder, flus, Al-eer dat dus
Noch scheen de Nacht-verdrijver,
Soo hoord' ik hier, Een geestig Dier,
Die song Vrouw *Majaes* Lof:

't Scheen aen de klank, Van haer gesank,
Sy was vol heet en yver,
En dacht te gaen, De Lauwer-blae'n
En Palm, te plukken of:
Ia planten, De kanten
Rondomme van den *Vyver*,
Ter eeren De Heeren
En Iuffers van het *Hof*.

Celidon.
3 De *Roose-plant*, Vyt *Britten-lant*,
Gaet Minne-suchjes loosen,
En vlecht altans Een schoone Krans,
Door *V V E L H E M S* jeudig' hooft:
Sy sit en past De steeltjes vast,
Van *Lelyen* en *Roosen*,
Wiens soete geur, En schoone kleur,
Geen *Boreas* verdooft.
De *Eng'len*, Vermeng'len
't *Oranjen* met het bloosen,
Hard'rinne Mijns sinne,
Dat gy dit wel gelooft?

Laura.
4 'k Sie *Hyacint*, Dat dart'le Kint,
Gints aen de Reye springen,
Hoe vroolik ja Is *Amira*,
Ey hoor hoe *Phillis* schrilt:
De koude Snee En sal mijn Vee
Noch my, niet langer dwingen,
'k Wil nu ter tijt, Al wie 't ook spijt,
Me'e gaen in 't groote Gilt.
Filander Die kander
Soo soete deuntjes singen,
Sijn lusjes En kusjes,
Geeft hy my wonder milt.

Celidon.
5 Wel *Laura*! kan *V* hartje dan
(Als harde Diamanten)
Niet worden week? Door 't soet gesmeek
Dat *Celidon* u doet.
Wilt gy de Trou, Beminde Vrou,
Dan eeuwig tegen kanten,
Van dese Ziel? Die met gekniel,
V ned'righ valt te voet.

Laura.
Rijst waerde, Van d' aerde,
'k Sal u in 't herte planten,
Voor Winner, En Minner
Van *Lauraes* te'er gemoet.

Celidon.
6 Kom laet ons nu, Hier onder 't luw
Dien Harder Offer-branden,
Die onse Hut, Altijt beschut,
Dat *Mars* ons niet verdrukt:
Dien Leeuw van aert, Die 't Vee bewaert
Voor wreede Wolven tanden:
Nu in den Echt, Wy zijn gehecht,
Daer 't ons na wensch gelukt.

Laura.
En loven, Daer boven,
Den hoeder aller Landen.

Celidon.
Ia Troosje, En 't Roosje
Van *Laura* dan geplukt.

U Y T.

[*Soo lang een roos sijn teere bla'en*]

Stemme: De mey die ons de groente geeft.

S Oo lang een Roos sijn teere Bla'en
Houd dicht in een gesloten;
Kan Wint een Blaedje niet versla'en,
Of moetse gants om-stoten.

2 Dus is het met een teere Maegt
Die nederig van sinne,
Geen schennis in haer eertje draegt
Van ongetrouwe Minne.

3 Maer als haer 't soete Diertje stelt
Om cierlijk op te toyen,
En by de Herders op het Velt
Gaet al heur sinnen stroyen.

4 Dan doet en yeder staeg zijn best
Om wat van haer te plukken,

Tot dat haer eertjen op het lest
Valt heel-en-d' al aen stukken.

5 Dan is het al te laet geklaegt,
(Schoon Peerle dropjes vloeyen)
Want die sy heeft wel-eer behaegt,
Willen heur 's dan niet moeyen.

J. N.

Liedt,
van een onbedreven hokkeling.

Stem: Coridon die weyde schaepen.

't *W*As een Vryer jonk van dagen,
Dese had noch noyt gevrijt,
't Was in 't koelste van de tijt,
Of het woey veel koude vlagen,

Geen verkoeling hy en vand,
Want hy was in lichten brand.

2 Hy bestond hem eens te mallen
Met een stuk geneuglijk vleys;
En hy vond van reys, tot reys,
Dat dit Dier had goet gevallen:
Maer sy socht een ander liedt,
En dien deun verstond hy niet.

3 Heer! wat hebje soete treeken,
Heer! wat is u woelen soet,
Sprak sy met ontsteken bloet;
Wilje mijn wat vorder spreeken?
Neem jou tijd, en stonde wis,
Wijl'er stond, en plaetse is.

4 Lieve Sufje, wat mach 't wesen?
Och! ik word soo seer geport;
En ik weet niet waer 'et schort:
Mocht ik met dees' kus genesen,
Dan soo liet ik u met vre'e,
En mijn matte leden me'e.

5 Wel gy kunt 'et krachtig seggen,
Ik sou meenen het was waer;
Komt mijn Vryer, komt mijn vaer,
Siet dees' ronde borsten leggen,
Plukt 'et eerste *Venus*-kruyt,
Daer spruyt meerder vreugde uyt.

6 Hoe? beginje my te quellen?
Kijk dit weesen en bedrijf;
Wel wat sel dit bloote lijf?
Wel wat sullen dese vellen?
Deuse quabben met 'er twien,
Wie sou daer vermaek in sien.

7 Hoe staet *Iochim*; tast beneden,
Heer wat ben je grouw'lijk plat;
Foy wat duyvel wat is dat?
Foy wat vuyle morsigheden,
Steld die vreugd vry aen een kant;
Foy wat kreeg ik in mijn handt.

8 Ik word bang, en sou wel spouwen,
Dat my dit van jou geschiet,

Waer je vroom. je had dat niet:
Waer je bent ik sal je schouwen
Voor de spijt aen my begaen,
Nou is al mijn brand gedaen.

9 Loop gy Buffel, loop gy Vlegel,
By de beesten op het landt,
Daer men sulken beest niet vand:
En ik seg met sinnen kregel,
In het minste, en het meest
Hy is slimmer als een Beest.

B O R M r.
Niet Eygens.

Ariames minne-klachte.

TRaen oogen traen, en wilt een Beek doen vlieten,
Op dat ik droeve Maegt
Een eynde krijg van 't endeloos verdrieten,
Daer ik meê ben geplaegt.
Treurt Beesjes treurt, en helpt my droevig weenen:
Ey Bloempjes droevig schreyt!
Gy Bergen wilt ARIAMES *klagt uyt-steenen,*
Wants' hier haer doot verbeyt.
Dit is de plaets die CELADON *bestemde,*

Hier by dees' Zuyder-Bron.
Sijn afscheyt doen, ô reên! die 't hart beklemde,
ô Lieve C E L A D O N !
ô Bruydegom! die ik had uytverkooren,
En hem voor Godt getrout:
Want wy ons Trouw, elkaêr eewig geswooren;
Maer 't nootlodt heeft gebrout
Voor ons een drank; een drank vol doode stuypen.
Eylaes! hy heeft door dwang
Met honigs-schijn, ons t' saem daer af doen suypen;
En maekt ons 't leven bang.
*Daer komt mijn Lief, mijn Troost, mijn Hoop, mijn Leve*n,
Mijn Vreugd' 'k van hem verwerf;
Ay my! ik swijm, mijn krachten my begeven:
Lief C E L A D O N , ik sterf

Celadons minne-klachte.

D It is de Bron, daer A R I A E M *sou beyden:*
ô Rampen wreet! wat sien mijn oogen daer?
Lief A R I A E M , heeft ons de doot doen scheyden?
't Is meê mijn tijdt, want ik moet volgen haer.

Of heeft de slaep mijn A R I A E M *bevangen?*
De slaep? ô neen! mijn A R I A E M *is doodt.*
Sy maekt my 't spoor, en geeft my vrye gangen:
ô Ouders wreet! die ons bracht in de noot.

Komt nu Atrop, en wilt mijn leven korten;
Snijt af den draet, want 'k haet, en vloek den dag,

(Of 'k sal dees Romp, in dese Bron gaen storten)
Al lang genoegh geleeft met swaer geklag.

Sagt CELADON, *hoort gy u Bruyt niet suchten?*
*Lief*ARIAEM, *vertoont u Oogen-Son:*
De nevel-wolk, of droefheyt wilt doen vluchten,
En siet my aen, ik ben u CELADON.

ARIAEM ***spreekt flaeutjes.***
Is 't CELADON, *die my sal gaen begeven,*
En vluchten sal, om d' Ouders haer ontrouw'?

CELADON.
't Is CELADON, *die in u doodt, noch leven*
Begeven sal, noch scheyden van sijn Vrouw'.

ARIAEM.
Ha CELADON *! mach ik die reên vertrouwen?*
*Ha*CELADON *! Mach ik daer vast op gaen?*

Ha CELADON *! sult gy belofte houwen?*
Soo sult gy my, doen van de doot op-staen?

CELADON.
Eer sal de Lucht vol staen met Kooren-aren:
Eer sal de Son in 't Oosten onder-gaen:
Eer sal 't Aerdrijk verwisselen in Naren;
Eer CELADON, *ARIAEM doet ontrouw' aen.*

ARIAEM.
Waer sullen wy mijn life dan samen swerven?
Waer sal ARIAEM *noch gaen met* CELADON
Mijn Bruydegom mochten wy t'samen sterven,
Ons Zieltjes hier op-offeren de Goôn?

CELADON.
Mijn waerde Beeld, ik sal een Graf-steê bouwen,
En sal ons dood aen yder doen bekent;

Tot ons onschult een Vaersje daer in houwe,
Dat yder 't leest, wie dat hier komt ontrent.

ARIAEM.
Komt hier mijn ziel, ik sal mijn liefje helpen,
Tot is voldaen het werk van onse rust-
Plaets; daer Fortuyn haer rampen-vloet sal stelpen,
En daer Atrop de Lamp ons levens blust.

CELADON.
't Is al volbrocht, Lief 't Autaer is geheeven,
Siet daer het swaert, dat ons verlossen sal,
Tot spijt voor die, die ons benijdt, rust 't leven
Ons Ouders beyd, die ons bracht laes ten val.

ARIAEM ***Door-steekt haer selfs.***
Siet daer mijn Lief, dat is u voor-getreden,
ô Godt! ontfangt mijn ziel doch in u Throon.

CELADON *Doorsteekt hem mede.*
'k Volg u mijn Bruyt, mijn ziel leeft nu in vreden;
Godt geeft ons t' saem een eeuwig Lauwer-kroon.

Grafschrift van Celadon en Ariame.

HIer leyt de Trouw, en Liefde t'saem begraven,
Wiens Ouders beyd' belette hare vreugt,
En maekten haer Fortuyn, en Nootlodts Slaven,
Des raekten sy in Liefdes ongeneugt.
Komt ouders, kom, en spiegel in u daden,
Hoe gy dees' twee 't belet huns huwelijk wrocht;
En door d'onrust ons, in ons bloet doen baden:
Des hebben wy door 't Swaert ons' rust gesocht.

ROBYN.

Aen juffr.
Me-juffr. B.C.A.

Toon: Galiarde nouvelle.

't *W*Aerste Soet,
Dat my de borst doet blaken,
En me'e voed,
Is 't blosent soet uwens Kaken,
En Lipjes soet,
Die als een vloet,
Mijn hert
Door-vloeyen, tot verwekking' van mijn smert,
Want wie kan u schoonheyt,
De welk in u ten toon leyt,
Wil ik gaen,

Ik stook de vlamme aen,
Die mijn de borst door uwe min doen brae'n,
'k Vind' geen raet, Noch baet,
Om u sin, Tot min
Te wekke, en met kunst, V gunst
Te winnen door de tijt,
En stadigheyt, 't geen ik sal doen met vlijt.

2 Soo ik kan
Tot dit geluk geraken,
'k Sal u van
Dees' weldaets soet doen smaken
Het aengenaemst',
't Geen u bequaemst'
Sal zijn
Tot vrolikheyt, en mijn verwonne pijn:
Want hoe soud gy soetert
My haten? die als roet-wert,
Soo wanneer
V stuersheyt my toe-keer'
Die door de quel mijn quale stadig meer':

Want gy kand, De brand,
Met de douw, Me-vrouw
Verdelegen, en verdoen, De gloe'n
Die my quelle geeft genae,
Ey haestig! want de tijt vereyst het drae.

C. V. O.

Nieuw'-jaer-liedt.

Stemme: Nu stelt het puyk van soete keelen.

SANG.
W Aerom was 't *Roomsche*-Rijk in vreede,
(Meer dan 't in *Cæsars* tijden deede)
Doen 't Swaert gevoert wierd by *August*?

Of had den blixem van sijn Deegen
Des Hemels gunst alleen verkreegen,
Dat hy de Werelt bracht in rust?

TEGEN-SANG.
Och neen! maer 'twas al lang geweten,
Ook voor seyt al van de Propheten,
Wanneer de *Vorst des Vredes* quam,
Dan soud' het Oorlogs-swaert verroesten,
In Vreed' soud' elk sijn Akkers oegsten,
Den Wolf soud' weyden nevens 't Lam.

SANG.
Soo is *Augustus* dan verkooren,
Om dat dien *Vorst* soud' zijn gebooren,
Gelijk belooft was in de Wet?
Van een *Ionkvrou* slecht, teer, en simpel,
Die teken droeg van vlek, noch rimpel,
Noch noyt met *Man* en was besmet?

TEGEN-SANG.
Ia, Daerom was 't een *Ioden*-wonder

Het *Heydensch-volk* in 't oor een donder,
Tot daer de *Son* in 't *Oosten* daegt:
Wanneer dees' *Maget* wierde *Moeder*,
En baerd' haer *Godt*, haer *Soon*, en *Broeder,*
En echter bleef noch reyne *Maegt*.

SANG.
Vloog dit Gerucht niet haest na 't *Oosten*?
En daer van hitt' de menschen roosten?
Of na de *Stadt* seer wijt vermaert?
Hoe dat een *Maget* der *Hebreeuwen*,
Hier toe verkooren voor al d' eeuwen,
Den *Vorst des Vredes* had gebaert?

TEGEN-SANG.
Och ja! de *Blankken*, ende *Mooren*,
Quam dese tijding haest ter ooren,
Toen 't *Licht* quam in de *Duysternis:*
De *Harders* liepen van haer *Kudden*.
De *wijsen* hare schatten schudden,
Voor 't *Kindt* dat 's Werelts *Phœnix* is.

SANG.
'k Weet die dan ook wel blyde waren,
Die op hem wachten soo veel jaren?
Gelijk den Ouden *Symeon*,
En *Anna*, die den gulden drempel
Daeg'lijx betrat, in *Sal'mons* Tempel,
Toen haer bescheen dien *Vrede-Son?*

TEGEN-SANG.
Ia selfs de *Eng'len* in den Hemel
Vergaderden, met groot gewemel;
Daer elk gelijk een *Leydstar* blonk:
Terwijlse met vergode tongen,
Van dees' geboort' soo vrolijk songen,
Dat het door gantsch *Iudêa* klonk.

SANG.
Soo d' *Eng'len* vreugd' betoonden,
Daer sy doch in den Hemel woonden,

ô Suster! laet' wy onse vorst
Dan vry met Hemels-*Nectar* kneeden;
En danken voor dees' *Saligheden*,
Dien *Atlas*, die de sonden torst.

TEGEN-SANG.
ô Vrede-Vorst! bestrael de landen,
Die in 't Geloof, en Liefde branden,
Eer haer den blinden yver sloopt:
Snoep af! snoep af! d' onvruchtb're telgen,
Die altoos trachten te verdelgen
't Volk, dat op *V* Verlossing hoopt.

J. VOLHART.
Volhart in liefde.

[*Bedroefde Arfleure toont uw' rouw'*]

Op de stemme:Als Aretusa quam van de jagt.

B Edroefde *Arfleure* toont uw' rouw',
Hier in dit nare Wout,
Om dat de hoog geswooren Trouw'
Vw' Lief niet houdt;
Een *Hartoginne*
Besit sijn hart,
Sy schenkt hem 't soetst' van 't lieve minnen,
Het welk mijn smart.

2 Den blonden dag men al komen siet,
Tusschen het groen en blaeuw',
En op de Zee sijn stralen schiet,
Die sich noch naeuw'
Door het onweder
Heel is bedaert:
In 't Westen, duykt de nacht nu weder

Onder de Aerd'.

3 ô Min! wat brout gy my groot verdriet,
Met rampen veel te swaer:
Schoone *Diaen*! dees' *Maegt* aensiet,
Die laes! nu haer
Van dese klippen
Sal werpen af,
ô Doot! gy sult mijn niet ontslippen
In 't water graf.

4 Maer als de barrening dan op-smijt,
Mijn doot lichaem aen strant;
En dat de oorsaek werd' verspr'ijt
Door 't gantsche Lant,
Waerom *Arfleure*
Haer selfs ging doo'n,
Hoe wil de Prins *Brusangus* treure
Om desen hoon.

5 En als mijn schim met een swaer gesteen,
En ysselijke spraek,
Om u *ô* Prins sal sweven heen,

En roepen wraek
Over uw' snoode
Ontrouwe Eedt:
Hoe wil de knaging u dan dooden
Met herten-leet.

6 Nu sal ik mijn lichaem onversaegt
Werpen in deese vloet:
Neemt dan gy Zee, dees' Oorlogs Maegt,
In uw' behoet,
Want ik mijn selven
Laes! sal terstont
Dit lichaem in uw' vloet bedelven,
En diepen gront.

J. J. Elk sijn sin

Daphnes verandering.

Toon: Moê gebaadt, lag ik, &c.

PHœbus, by een Boom, en Bron
Was in 't groen ter ne'er geseten:
Cupid' seyde, heeft de Son
't Wreede *Pithon* ne'er gesmeten?
Hy sal me'e van *Cypres* weten;
Sondt hy Pijlen op den Draek:
Draegt *Diaen* haer Boog voor Dieren,
'k Tors mijn schichten, om te stieren,
Niet tot rouw, maer vermaek.

2 Mits soo torst hy *Iupijns* Soon,
Die hy in sijn *Daphne* wonde:
Toen sprak 't Boefje, by de Go'on,
'k Weet hy voelt 't geen ik hem gonde.

Maer de *Maegt*, die gantsch geen wonde
Voelde, vlood voor hem ras,
Langs de Bosschen (voor het kussen,
Welk *Apol* om lust te blussen
Socht) of s' een der winden was.

3 Peneus maekt haer tot een *Boom*
Van Heym wetende *Laurieren*.
Dies *Apollo* swoer, dat *Room'*
Al haer Helden souw vercieren,
Met dat Loof, en Feesten vieren.
Dat sijn Kooker, Lier, en Kruyn,
Souw' die Telgen eeuwig dragen:
Theben souw' haer Segen-wagen,
Vol besteeken als een ruyn.

4 't *Dwergje*, siende dat sijn pijl
Recht een Treurspel had gebrouwen;
Slaet sijn wieken, inder yl,
Na de schoonste aller Vrouwen,
Daer sy heerlijk sat t' aenschouwen,
Voor Tapijt van Mirts en Roos.

Moeder riep hy, ach mijn schichten,
Zijn die om de Trouw' te stichten!
Hoe quam 't dan dat sy 't niet koos?

5 Soontje, seydse, weest gerust,
Gy sult noch de grootste raken:
Hier me'e heefts' hem eens gekust,
Aen sijn lippen ende kaken,
Om haer seggen vast te maken.
Dus hy we'er met even graegt,
Menig hartje heeft doorschooten.
Wie heeft 't minnen oyt verdrooten,
Als de liefd' we'er gunste draegt?

J. SERWOUTERS.

[*In dien gy door gebeden*]

Stemme: La Durette.

*I*N dien gy door gebeden
Noch te bewegen zijt,
Soo sie hoe dat u Herder lijdt;
Ey! hoor mijn laetste reden,
En wat mijn stramme Tong
Tot dit Minne-klaegen dwong.

2 V stadig oogen-lonken,
V minnelijken mont
Die hebben soo mijn ziel gewont,
Dat ik in heete vonken
Versmeulen sal tot niet,
Soo gy mijn geen hulp en biet.

3 De laege *Tamarisse*
(Beswangert met mijn rou,
Veel meer als met een Morgen-dou)
Die sullen nimmer missen

Te melden, yeder een
Vwe koelt', en mijn geweer.

4 Alcides liefd' d' Abeelen,
De Wijn is *Bachus* lof,
En *Venus* mint het Mirten-Hof;
Apol komt *Daphine* streelen:
Doch met geen grooter Min,
Als ik doe mijn Herderin.

5 Maer wrange Nimph u vluchten
Betoont dat ik u schijn,
Als *Aconijt*, of 't vuylst' fenijn,
Want of ik klaeg en suchten
Dat bossen leenen 't Oor,
Gy vergunt mijn geen gehoor.

J. Nooseman.

Aen juffr.
mee-juffr. B. A.

Toon: La mervillies.

*W*Anneer sal eens de smert
Die mijn staeg knelt in 't hert,
Verwonne zijn?
Tot nieuwing van me vreugt,
En vlugt mijns pijn?
Die schijnt in ongeneugt
Te glo'en,
Met smert te vo'en;
Die als een vlam me vreugt verdelge, van
Wanneer u goetheyt,
My door de soetheyt
Van u we'er-min, tot vreugt verwekke kan.

2 Ik sal mijn yver doen
Om u met smaek te vo'en,
Tot u vermaek.
En my: verwonne leet,
Op dat de smaek
(Vw's soet) mijn smert bekleet:
Indien
't Niet kan geschi'en
Door 't losse lit, of uytting van me Pen:
Soo kond gy denke,
't Sal me niet krenke,
Door dien de wil is goet, (maer 'k) niet en ken.

3 'k Wens dat de vreugt uw's soet,
Die mijn niet treure doet,
Staeg winne; en
Dat die u haet, of mijn,
Haer selve schen:
Ik weet wel datter zijn,
Die naer
Een anders maer

Staeg haken, die strekt tot haer achterdeel:
Ey! (laet u segge)
Me Pen wil legge,
Maer wacht u, want daer zijnder noch soo veel.

C. V. O.

Basium.

*M*Ocht ik eens gelukkig Stranden
Op de Coralyne randen
Van u *Ambrosyne* mijn;
Om daer snobbelende kusjes,
't Overrompelen de lusjes
Die mijn overwinners zijn:

2 'k Soud *Cupidoos* Minne-gloeden,
Koelen door de *Nectars* vloeden,

Die mijn Amstelsche *Diaen*.
Sypelende langs de knippen
Van haer Purper-verfde lippen,
Adem scheppende ontgaen;

3 Dan soud 't heel in wellust woelen,
Maer in plaets van Min te koelen,
Oversoete soetighe'en,
Souden door het onderschoorden
Van *Diana* rijpe boorden,
Overweldigen dele'en.

4 En vernieude Minne-vonken
Iagen door mijn swakke schonken,
Die alleen de soete lust
Om op 't Coralijn te stranden,
Niet en slissen, maer de banden
Van 't gezegent Houw'lijk blust.

Daalt.

De geboorte van Silvia.

Stemme: Als Arethusa moê quam vander jagt.

D E Gratien daelden uyt *Iovis* troon,
Met juychen, en bly gelagh,
Op *Silviaes* geboorte-dagh:
En songen schoon, met stemmen blye,
Dit soet gesank: Groeyt soo, groeyt soo in deugt *Silvye*
V leven lank.

Als *Iupijn* dit hoorden op *Olympus* top,
Hy stuerden van *Helikon*,
De negen Susters van de Son;
Die speelden op haer Harmonye

Musaes geklank: Groeyt soo, etc.

3 Laet nimmer verwelken u ruchtbare lof:
Maer groeyen als 't Lauwer-bladt,
Met *Iris* vochten-dou bespat,
In *Pomoons-Hof*, die noyt ontglye,
Een dorre rank: Groeyt soo, etc.

4 d' Idalische Herders hoorden dit me'e
Van d' Eccho haer holle stem,
Elk nam een Roose-krans met hem:
En lieten 't Vee den Wolf bestry'en,
Elk song een gank: Groeyt soo, etc.

5 De *Satertjes* sprongen van vreugde rondom,
Silvanus die speeld' een Liedt,
Op *Syringaes* driestemmig riet:
Pan sloeg de Bom, song als d'Harpye
Soo wreet, en wrank: Groeyt soo, etc.

6 Soo worde den dag ten avont gebracht,
Doen scheyden het Hemels-volk,
Omvangen van een Water-wolk.
Het aertsch-geslaght belust tot vryen:

Haer *Nimphjes* blank,
Wensen den segen aen *Silvia*, haer leven lank.

J. VOLHART.
Volhart in liefde.

Moreus ontsteltenis, over de lichtvaerdigheyt van Lardenia.

Toon: Astrea.

S Oud' ik mijn wraek aen u volvoeren,
Soo moest ik u tong
(*ô* Aldersnootste Hoer der hoeren)
Die mijn soo bedwong

Door uyt-gekeurde tael,
Dat ik, V strik
(Gemaekt van meenich quael)
Geensints en kond' ontgaen:
Verdoen, Om hoe'n
Dat die geen meer kon schae'n.

2 Mijn hert had ik u opgedragen,
Meenende gy waert
Het puyk der *Maegden* in ons' dagen:
Maer nu ik u aert
Te degen gae door-sien,
Bevin, Ik min
Eerbaerheyt, als (misschien)
De Griekse *Lais* had;
Want gy, *ô* Pry!
Zijt nimmer 't minne sat.

3 Al u vermaek is't dartel speelen,
En om nevens dien,
V losse minne om te deelen
Aen al-sulke lie'n,

Die u verhefte list
Niet sien; Maer bli'en
Op 't oogh aen mijn kist,
Met mening dat daer in
Berust, De lust
Der onvervalschte Min.

4 Maer sy bevinden na hun vangen,
(Even als ik doe)
Dat hen de quaetste rampen prangen,
En daer komen toe,
En menig noch niet kan
Hem schuw', Van u
Betoonen, maer blijft an
V keten noch gehegt,
Daer elk, Verschrik
Als men u naeme segt.

Ja wilde eêr ik weer sou om u liefde smeken,
Veel leiver van de vreugt des Hemels zijn versteken.

Een, voor veel.

[*Amira, lief, mijn leven*]

Stem: O schoonste personagie.

A Mira, Lief, mijn leven,
Wien kan 't gelonk uw's oogen recht aenschouwen;
Mijn ziel gaet my begeven,
Door dien het hert gevoelt, *ô* roem der Vrouwen!
Door u gesucht, Een felle schicht
Dien maekt het hert vol bresse;
't Gestrael uw's lonken, Doet hert in vlam ontfonken,
Niet om lesse.

2 Ik ben gewondt mijn schoone,
Gelijk een Hert dat met de Pijl gaet vluchten,
En wil door 't loopen toone
Bevrijdt te zijn, maer laes! de Pijl baert suchten,
't Verblijdt hen groot, Te zijn uyt noodt
Van 's Iagers felle Honden:
Als moeheyts lusten, 't Hert dwingt om sich te rusten,
Voelt sijn wonde.

3 Soo ben ik ook mijn waerde
Getroffen van een schicht door 't oog gedreven;
Een schicht dien in 't hert baerde
So diep een wond, waer aen hangt, lief, mijn leven,
Wat dat ik ren, Ik blijf, en ben
Doorschoten van veel straelen;
Als 'k meen te wesen, Bevrijdt van alle vreesen,
Naekt veel qualen.

4 De Pijl dien 't hert moet dragen;
Want kan sich selfs niet helpen van dien smerte,
Maer moet gestadig klagen
Tot aen sijn doot: soo gaet met my dien 't herte
Vol schieten draegt; O soete Maegt!
Gy kan het hert bevrye
Dat staeg gaet quijne, Gy zijt de medecijne,
O *Marye*!

Robijn.

Bruylofts-liedt.

Stem: O schoonste personagie.

*W*El op mijn Harp, wilt speelen,
En roemen van des Heeren wonder-werken;
Verrijkt met uwe keelen,
Gy Nimphjes die dees Hoogtijt helpt versterken:
Roemt over-luyt, Door wiens besluyt
Gestelt zijn Huw'lijks zeden,
Die wy ontfangen;
Wy offeren hem sangen,
En gebeden.

2 Ik wensch uw' sijnen Zegen
Al die den band der Trouwen trouw'lijk minnen:
Gelijk een milde regen,
Sult gy veel schat, en rijkdom overwinnen:
Uw' ziel en moet, Om 't tijdlijk goed

Bekommert zijn, noch treuren;
God word vergeten
Daer *Mammon* is geseten
Voor de deure.

3 Hoet u voor valsche tongen,
Pluym-strijkers die van schoone kleuren schijnen;
Of u quam voor-gesprongen,
Een vyandt quaedt, en socht u te verkleynen;
Wreekt alles niet, Wat u geschiet,
Soo blijft gy steeds in vreden:
Want wie wil wreken,
Blijft in het onheyl steken,
En boosheden.

4 Betracht gy desen regel,
Soo zijt gy hoog van yeder Man gespresen.
Dat is een vasten zegel:
V By-slaep sal u duysent vreugden wesen,
Die u in eer, Noemt haren Heer,
En sult haer Heer ook wesen;
Gy wiltse houwen,

Princesse aller Vrouwen
Uytgelesen.

5 Nu vrienden eer wy scheyden,
Vereert de Feest met vreugt na 's Lands manieren,
Stelt veynsery ter zijden,
En wilt de wet van *Hijmen* suyver vieren,
Daer is een tijdt, die anders seydt,
Nu is 't de uur van weelden,
Dit is de Pleyster,
Mijn Salf-pot, en mijn Vleyster,
Die my heelden.

Drink-vers.
6 Wy brengen Maegde-tranen,
Van onse *Bruydt* geschreyt met drooge oogen,
Geoffert aen *Diane*,
Swelg in, swelg in, swelg in met groote toogen:
De *Bruyd'gom* haest, De *Bruyt* verbaest,
Dat maekt hem ongeneugde:
Sy sal veel erven,

Haer maegdom leyt op sterven,
Dat 's een vreugde.

A. BORMR.
Niet eygens.

Basuyn, des Amsteldamse vrolikheyt.

Toon: Spits Labree.

D E lust en *Amstels Vrolikheyt*,
Heeft mijn sin gelokt,
Tegens dat gevlokt,

En het koel geblaes de heele Stadt door spreyt:
Ia u uytvlucht als gebonde wert,
Want de wind die fert,
En verjaegt uw schier,
Verkleumt tot by het vyer
Neemt des *Amstels vrolikheyt,* gewijt
Voor de soete jeugt,
Tot vermaek, en vreugt,
En vernieting van de tijt.

2 Als *Apol* sijn strelend' soet verschiet,
En sijn glans verdwijnt,
Het bruyn verschijnt:
Waer hebt gy dan vreugt, of aengenaem geniet.
Soete Iuffertjes, als in 't gesang,
't Hoort uw 't grootst' verlang',
En geneugt te zijn:
Het siet van soo veel breyn
Als u hier nu op-gedragen wert
Nieuwe Voysjes veel,
Die als nae u keel

Zijn, tot nieting van u smert.

't Roer sijn
In' soo lukke kan.

[*Segt Roosemont, mijn lieve velt-godin*]

Stemme: Lest was ik by mijn schaepjens in het velt.

S Egt *Roosemont*, mijn lieve Velt-Godin,
Hoe vaek heb ik gebeden om uwe weder-min;
Maer hebt tot noch mijn smeken geslagen in de wint:
Ey! siet eens, waerst' Nimphje wie 't is die u bemint?

2 't Is *Celadon* die u sijn Trouwtje biet,
En die om uwent willen, heel graeg het Hof verliet,
Die voor sijn Scepter, en sijn Heerschappy met een,
En voor het Hof, ging ruylen een stroyen Hutje kleen.

3 Ontwaekt doch eens mijn lieve Velt-Godin,
En opent eens u Hutje, en laet u Herder in:
Siet hoe *Auroor* haer straeltjens schiet op de Velde groen,
Komt wilt u lieve Schaepjens neffens de mijne ho'en.

4 Godt *Pan* die sit en queelt op sijn Riet,
En *Ceris* ploegt den Akker, en weet van geen verdriet:
Cloris die plukt vast Roosjes, en Bloempjes wonder soet,
Waer van dat *Filidaetje* hem vlecht een Roosen-hoet.

5 Siet *Amaril* die drijft haer Schaepjes uyt,
En roept, ey! komt toch *Tyter*, vertelt u lieve Bruyt:
Al zijn mijn Schaepjes meerder als d'uwe, 't is geen noot;
Komt plukt eens van mijn wangen het purper doutje root.

6 Ach! Herderin, mocht ik u roode mont
Eens drukke met mijn lipjes, mijn docht ik was gesont;
Mijn schaepjes die gaen quijne vast om haer *Celadon*,
Om dat ik aen mijn Nimphje geen troost verwerven kon.

7 Sacht! hoor ik daer mijn *Roosemontje* niet?
Ach! ja, mijn dunkt sy isset; ach! wat of dit bediet?
Sy neemt met rasse schreden haer gang na my-waerts toe:
Ach! gunt my goede *Goden*, dat ik mijn Min voldoe.

8 Als sy nu was geseten by my ne'er,
Sy vraegde strak, wel Herder wat is doch u begeer
Dat gy mijn dus komt steuren, hier in mijn soete rust:
Gy, seyd' ik, zijt mijn leven, en al mijn hoogste lust.

9 Herder seyd' sy, ey! stelt u doch te vre'e;
Al wat gy hebt geleden, is my van herten wee:
Ik meende dat u liefde quam uyt een valsche gront;
Tot teken van mijn liefde, kus ik u roode mont.

10 Een Nect'r-douw komt van haer lipjes te'er,
Soo haest ik haer genaekte, mijn Lief! ik kus u we'er,
Daer komen uwe Schaepjes, ik maekse ons gemeen:
Want nae 't de *Go'on* soo voege, soo zijn wy twee nu een.

U Y T.

[*Gy braeve broeders van Sint Luycas bende*]

Stemme: Sarbande nove.

G y braeve Broeders van
Sint Luycas bende,
Die noyt u kroes, of kan
Vol van u sende:
Toont nu wie dat gy zijt, wijl *Bachus* droppen
V desen blye dagh vervult de koppen.

2 Let op den dronken hoek,
Behout haer wetten,
Daer yeder even kloek
Hem pleegh te setten;
Slikt dat je Suyse-bolt, schoon gy verwildert,
Sonder Penceel de vloer aerdig beschildert.

3 Soo raekt de tonge los,
Die *Evans* wonder
En soete Druyve Tros
Roemen bysonder:

Soo sal u *Evoë* vrolijk vergunnen,
Dat gy sijn vocht en vrucht sult nutten kunnen.

J. N.

Droom-liedt.

Stemme: Laura sat laest by de beek.

N V gy queeckster van mijn hert,
Van *Morphus* zijt vast gekluystert,
Zijn mijn sinnen soo verwert,
Dat het breyn de re'en verduystert:
Troosteres, ik bid, ey luystert
Niet meer na die loogen-vorst,
Want hy u soo soet kan wiegen,

Door sijn ydelijke bedriegen,
Dat gy meent gy kroonen torst.

2 Hy uw menigmael verblijt
Door sijn viese gekke grille:
Hy kan maken dat gy zijt,
Al wat gy soud wesen willen;
Hy sal u wel soo lang stillen,
Tot hy met u heeft gespot,
Dan op 't soetste van u dromen,
Als gy zijt tot staet gekomen,
Gy van Konink, wort tot Sot.

3 Daer leyt al u moet ter ne'er
Die gy prachtig meent te voeren;
Die gy waert, die zijt gy weer:
Daer van Lief laet u niet loeren,
Ia, al waer 't datse u swoeren
Duysent kroonen voor u staet:
Laet u daer door niet verleyen,
Gy bevint het in het scheyen;
't Is maer vruchteloose praet.

Rijst dan bid ik wakkere Vrou,
Laet u tweede ziel niet wachten,
Dit 's den dag, als dat men sou
Eens volbrengen, 't geen wy trachten:
Gy siet kreupels doen haer krachten;
Kom mijn Liefje, wel hoe dus,
Heeft u *Morphus* my ontnomen,
Dat ik u niet kan bekomen,
't Is best ik haer wakker kus.

JAN MEERHUYSEN.
Oordeelt na 't Voorbeelt.

Sang.

Wyse: Windeken daer het Bosch afdrilt.

A Ls *Iupijns* kroost uyt *Thetis* schoot,
d' Aerd sijn kruyn, en straelen bood,
En quam naderen
Aen de Bladeren,
En die koele Water-bron,
By 't Graf van sijn Soon *Phaëton*.

2 Sach ik uyt 't West ten ren-strijd gaen,
't Kindt met Boog, en Pijl gela'en,
En sijn Moeder,
Die de Hoeder,
Op den Berreg *Ida* gaf,
Paerlen-krans voor Herders staf.

3 'k Boog my ter aerden voor die pronk,
Schoon my *Iupijn Nectar* schonk,

Sprak ik, 't bloosen
Van uw Roosen,
Soud' my eer tot volgen no'on,
Dan al de pracht of gunst der Go'on.

4 Gun my doch weder sulk een dag,
Dat ik we'er genieten mag,
Van te naken
Mond, en kaken,
Van die over-schoone Maegt,
Die mijne vryheyt droeg, en draegt!

5 Want, ach! die uur wanneer ik 't licht
Derf, van 't flonk'rend aengesicht,
En haer stralen,
Soo ontdalen
Al mijn krachten, en ik schijn
Meerder mijn selven niet te zijn!

6 Let (sprak sy) dat gy na my hoort,
'k Ben die in het guere Noordt,
Aen de donderdag Dee mijn wonder,

Die *Apol* sijn luyster nam,
Toen hy by *Inachs* Dochter quam.

7 'k Sweer, 'k sal uw bede gunstig zijn:
Vlecht u hooft met Roos'marijn.
Uwe Minne,
Sal verwinne
't Hert, waer op u boesem docht:
Och! of die tijt eens wesen mocht!

J. SERWOUTERS.

Op een lonkje

UWe lonke
Die ontfonke
In mijn hert,
Vreemde qualen
Door u stralen
'k Word verwardt

In de strikken,
Door het prikken
Van de Min.
'k Leef, door 't sterve,
Soo 'k mach werve
Uwe gonst, schoone Goddin.

Robijn.

Op een kusje.

UWe Lipjes
Zijn twee knipjes
Als ik druk:
Roose-kake,
Liefdes bake,
Wreet geluk.

Want mijn ooge,
(Liefdes Booge)
Dan niet sien,
Als 'k wil blussen
't Vyer door kussen,
Meert mijn vlam; waer sal ik vliên.

ROBYN.

Op de oogen
van *M. B. M.*

AMira spaer, ey spaer u lieve lodder lonken,
Sy doen mijn hert ontfonken
Als gy 't oogs Booghje spant,
En schiet met lonkjes, soo sta ik in lichte brant.

ROBYN.

Op haer lippen.

KOmt, Honig-Bytjes komt, de Bloempjes wilt begeven,
Vliegt na mijn tweede leven:
Suygt die Robyne mondt;
Siet toe, terwijl gy rukt, dat sy u niet en wondt:
Want, als ik wil het soet uyt hare Lipjes suygen,
Ik moet met waerheyt tuygen,
Soo 'k niet mijn Lippen sloot,
Dat my de gantsche ziel, in haer ziels wooning vloot.

ROBYN.

Marseas tranen,
over de stervende Lisea.

Stem: Kond' mijn vreugt, &c.

*A*Ch! *Lisea*, hoe kan ik leven
Indien gy sterft,
Wy sijn te vast in een geweven:
Wat raet! ont-erft
Atrop u luyster, wat dan 't sterven
Verlicht mijn pijn.
't Geen gy be-erft, ik ook moet erven,
Om dat wy zijn

2 Door liefde een: mijn waerde Engel:
V aessem swakt,
Gunt dat ik mijn by d'uwe mengel:
Daer 's af-gehakt

Haer 's levens-draet: ach! bleke wangen,
Bestorven mont,
Ontsterde oogen, wilt ontfangen
Mijn Trouwe-verbont.

3 Dat zijn ontstelpeloose tranen,
En staeg gesugt:
Ik open hert, en oogens-kranen,
Om door de lugt,
En op de aerd', mijn liefd' te zaeyen;
Soo datmen van
Mijn wandel, sal ten vollen maeyen,
Wat liefd' doen kan.

B. CROES.

[*Hoe seer dat Venus ons benijt*]

Toon: Florida.

*H*Oe seer dat *Venus* ons benijt,
Om dat ons tijt in kuysheyt slijt,
Sy kan ons niet veraerde,
De list van haer gewiekte *Kint*,
Wy achten min dan wint,
Door kracht van reynheyt waerde.

2 Den yver tot het jagen, doet
Dat *Cupid'* geen behagen voed'
In ons, tot Liefd' of Minne.
Want sijn vermogen, niet vermach,
Daer kloekheyt heeft gesach,
Maer wel op lege sinne.

3 Dies *Maegden*, leert sijn slim beleyt
('t Geen u, van eer en vreugde scheyt:)
Door stage vlijt t'ontvlieden.
Haet ledigheyt meer dan de pest,

Want sy, in u gront-vest,
Te doen na Mins gebieden.

4 Latonë Dochter is ons schilt
(Op wien de Minne stoker, spilt
Vergeefs sijn list en pijlen,
Door dien, haer oog na hooger siet,
Dan *Venus* haer aen-bied)
Waerom wy haer na ylen.

't Verneerde Rijst.

[*Begin van mijne trouwe min*]

Wyse: Courante monsieur.

B Egin van mijne trouwe Min,
Haer oorspronk nam, uyt 't oog van mijn suyv're Godin,
Door dien ik al te stout, genaekten 't Licht,
Van mijn Voogdes haer soet gesicht,
Onwetende ik niet en dachte,
Dat ik verloor alle mijn krachte.

2 Gelijk *Icari* stout bestaen,
Vermetelijke is de Son te na gegaen:
Mijn lijden ook verdobbelt, is te meer
Doorsuchtens heete tocht, ik teer,
't Beangst' gemoet altoos verslaege,
Doet nacht, ende dag niet dan klage.

3 Dat aen u *Nectar* soete mont
Ik openbaerde mijn verhoole wreede wont,
Door dien den slaep my dese gonste boodt,
En my als op u lipjes noodt;
En uwe roode Roose-kake,
Die 't innigh vyer stadig doen blake

4 Door 't Altaer van u waerdigheyt,
V Slaef, gestaeg, geknielt, gekluystert, neder-leyt,
En smeekt met droef, en tranige gebe'en,
Dat gy u gonst doch wilt beste'en,
Aen hem, die u door al sijn sinnen
Met hert, en ziel altoos moet Minnen.

5 Ziel, vryhetr, hert, en soete Min
Offer ik op het Altaer van mijne Godin,

Tot een vertoog van al mijn pijn, en smert:
En op dat mocht, hier door u hert
Tot weder-liefde sijn bewoogen,
Gy die my het mijn, hebt ontoogen.

Hoop geleyt.

Herders-klacht.

Stem: O! Kersnacht schoonder, &c.

*A*Ch! *Laura* Lief, staekt u wreetheden,
En hoort na *Tyters* Minne-beden;
Hebt deernis met sijn droef geween;
Of is u hert als Diamanten,
Of is 't versteent, aen alle kanten,
Gelijk een harden Keysel-steen.

2 Was 't als een Steen, 't was te bewegen,
Want die verslijt wel door regen;
Maer *Lauraes* hert beweegt haer niet,
Door smeken, vleyen, bidden, klagen,
't Geen ik aen haer doe alle dagen:
Noch door de tranen die 'k vergiet.

3 Ach! *Laura* Lief, toont doch medoogen;
Aensiet hoe maeg'r, en hol van oogen,
V *Tyter* vleysch, en bloet verteert:
De oorsaek kunt gy licht'lijk raeden,
Om dat gy *Tyter* gaet versmaden,
En niet sijn trouwe Min begeert.

4 Vaert wel dan *Laura*, ik moet suchten,
En droevig van u af gaen vluchten;
Nu gy mijn liefde soo versmaet,
Wil ik het steets gebroet verlaten,
En alle Vrouwen dood'lik haeten,
En nemen aen een Herders staet.

5 En gaen in naere Wildernissen,
Om dat ik moet mijn *Laura* missen,

En doolen als een Balling voort,
Door Bosschen, Bergen, diepe Dalen,
Tot my de bleke doot komt halen;
Of een wreet Monster my vermoort.

6 Als dan mijn lichaem is verscheyden,
Sal u mijn bleke schim geleyden,
Gelijks' in 't leven heeft gedaen:
Mijn geest sal voor u oogjes waeren,
Niet om mijn *Laura* te vervaeren;
Maer om haer noch ten dienst te staen.

7 Sal dan mijn Engels hert niet wroegen?
Of baert mijn doot u ziel vernoegen?
Komt *Laura* helpt u Slaef in 't Graf:
Nadien ik u niet mach genieten,
Sal my geen doot, hoe wreet verdrieten,
Om dat ik u noyt oorsaek gaf.

J. VOLHART.
Volhart in Liefde.

[*Als Phœbs jongst-mael was in rust*]

Toon: Cesses mortels de sousperir.

A Ls *Phoebs* jongst-mael was in rust,
En dat *Diaen* haer voetstap wende,
Om yeder in sijn hoogste lust
Te lichten, wierd' ik met elende
(In plaets van vreugd') helaes bestort!
Die door 't herdenken grooter wort.

2 Vermids ik sag de kuysche ziel,
Vyt mijn *Clarind'* was weg geweken,
En 't geen sy overig behiel,
Word nu uyt noot van my versteken:
Fy schand' die mijn de ziel ontdraegt,
Nu dat *Clarinda* is ont-maegt.

3 'k Vervloek mijn min nu van die stont
Dat ik haer kuste met mijn lippen:
Ach! had die over-geyle mont,
In plaets' van Nectar laten slippen,

Het slimste gift dat *Cerb'rus* braekt;
Soo was ik hier niet toe geraekt.

4 De lonken die sy eertijts placht
Te schieten, met vervalschte oogen,
Die dringen nu in mijn gedacht,
En porren my om wraek te poogen
Aen hem, die hare ligte sin
Gebracht heeft tot onkuysche min.

RUSTELOOS.

[*Dartele Fillis, morgester*]

Voys: La la salette.

*D*Artele *Fillis*, Morgester,
V dageraetjes schitt'ren ver;
Hier van de Bron, Straelt na de Son
V soet Gesicht, Dooft 't Hemels Licht,
Dat helder schaduwt door de blae'n.

Moort, *Fillis* moort, ach! u Slaef niet meer vermach,
Want gy siet, Mijn verdriet, Niet,
Ik schrey soo treurig dag op dag;
Ach! *Fillis* ach!
Soo schoon, soo weert, wat droever leet
Doet gy mijn aen,
Met getraen, Moet mijn droeve geest ten grave waerde gaen.

2 Ach! mijn onnosele Lamm'ren treurt!
Treurt gy, om 't geen'er nu gebeurt:
Knabbelt vry of, Het pit van 't Lof,
Treet door de Plas, Wauwelt het Gras,
't Zijn Graefjes van mijn *Fillis* Wey:
Knielt, Schaepjes knielt; ach! wat hoor ik voor getuyt,
Niet verbaest, *Fillis* blaest, Haest,
Triomph haer gulden Hooren uyt:
O soet geluyt!
Loopt met een vlucht, In d'open Lucht,
Terwijl ik bey
Aen de Rey, Komt mijn *Fillis* met een heug'lijk Velt-geschrey.

3 Hoe gaet de trant van *Fillis* blok?

Hoe komt haer Haselare stok,
Ronder Penceel, Soo mals, of eel,
Vloeyender swier, Nu daer, dan hier
Die dommel-daegjes nemen waer;
A'polles trapt u Penceel, en P'let ter neer,
Gy sult heur, Noch haer geurs, Kleur
Nimmermeer bootse schetsjes we'er,
Gunt my de eer,
Ik sterf de doot
In *Fillis* schoot:
Al valt het swaer,
Ik sal daer, Graeg mijn bloet vergieten, op haer hoog Altaer.

A. V. Berg.
Vyt d'een in d'ander Krijg.

[*Mijn hert gestadig vol vreemde gedachte*]

Stemme: Nu sich ondankbaer toont mijn herderinne.

M ijn hert gestadig vol vreemde gedachte,
Leyt vast gekluystert door soete Min,
Eens schoonheyt, die al mijn zielens krachte
Gantschelijk nu heeft getoogen in:
Daer helpt geen tegenstant, ik willig sterf,
En soek haer hert, wijl ik het mijne derf;
Op dat sulk derven my, noch hoope voet,
Droef zijnd', en bly, en my gedenken doet.

2 Aen mijn Liefs oogen, en soete lonken,
Die met haer straelen tot mywaerts quam,
Door hondert duysend Minne-vonken,
Heeft doen veranderen in een vlam,
Waer in ik leg verwont, niet leven kan:
Of Schoone neemt my voor u Dienaer an.

Weygert gy 't Nimphje, ach! 'k van rouwe sterf,
Soo ik naer droef geklag, u trouwe derf.

3 O! blonde *Venus*, laet uwe Soon daelen
Toch hier beneden in mijn Liefs hert;
En met een schichtjen mijn lijden af-maelen:
Op dats' aenmerrekt mijn groote smert,
En al mijn sware pijn, en droeve druk
Verandert eens in vreugt tot mijn geluk:
En haer het herte wroegt, tot weder min,
En wy te saem gevoegt, van eenen sin.

4 Dan sal ik looven, en *Cupido* prijsen,
Offeren u dan met volle dank,
Tranen, en suchten, die mijn doch steets spijsen,
Sullen my spijsen mijn leven lank,
Soo 'k van haer soete mont geen troost verwerf,
Ik tot der doot gewont, van rouw dan sterf;
En soo naer d' *Acheron* dan heene gae,
En u die my verwon, bid om genae.

5 Mijn *Galathea*, voor 't laest ik u melde,
En u met smerte verwachten gae

By *Pluto* in d' *Eliseysche-Velde*,
Ik u noch smeeken sal om gena,
Op hope, dat dan eens u wreede hert
Sich mocht erbarmen, mijn voorleden smert,
En ik daer door geniet, Vol vrolikheyt,
V licht sonder verdriet, Dat my geleyt.

Hoop Geleyt.

Geboorts-vermaning, aen de deugt-begaefde Juffr. M. L.

Stemme: O nacht! jaloerse nacht.

C Alliope bedout mijn veder met een droppel,
Van d' *Hypocreensche-vocht*; die van *Parnassus* vloeyt;
Op dat ik voor een *Nimph*, een *Eer-dicht* t' samen koppel,

Eer my het leven wort door *Atrop* af-gesnoept.

2 Vergunne *Amira*, vergunne, dat ik heden
In schaduw van u gunst, ootmoedig neder-sit:
Niet om u schoonheyts glants, van lit tot lit t' ontleden;
Maer u *Geboorts-vermaen*, dat is mijn ooge-wit.

3 Terwyl gy van der jeugt, toogt uyt *Eratoos* Borsten,
De gulde-droppelen van 's Hemels soete melk:
Soo schijnt nu mijn gemoet naer u welvaert te dorsten,
Dat gy moogt worden sat, uyt *Christi VVonde-Kelk*.

4 Laet *Liefd'*, *Geloof,* en *Hoop*, noyt in u hert versterven,
Schoon dat den ouderdom u ted're jaren rekt:
Op dat u sterflikheyt, 't onsterflijk mach be-erven,
Als gy van d' Eng'len-stem sult worden opgewekt.

5 't Is waer dat door den tijt uw leven sal verslenschen,
Gelijk een Lentsche-bloem door *Deleus* hit geteelt;
Maer al vergaet het lijf der sterffelijke menschen,
Een deugt-begaefde ziel op yeders tonge speelt.

6 Dies stulpt (beleefde *Maegt*) het licht niet onder 't schepsel,
Dat in u jonkheyt met vergode stralen brant:
Mits gy gesogen hebt, soo deugt-bekroonden Tepel,

Als oyt de gulde-Son bescheen in *Nederlandt.*

7 Niet dat ik flikkeflop, gelijk een *Venus*-janker;
Die teere Maegden lokt, om 't not van minne-lust;
Waer door de Ziel verteert, gelijk het vleesch door kanker,
Soo haest hy heeft sijn harts-begeerlikheyt geblust.

8 Maer 'k lief u uyt natuer, gelijk *Apol* sijn *Suster*:
Om dat gy soo bemint de ware witte deugd';
Want die soo leeft, als gy, leeft na de Ziel geruster,
Als die, die wel-lust heeft in d'ydele werelts vreugd'.

9 Groeyt voort, en voort in deugt; maer niet als *Ceres* halmen,
Die in den Somer groen, doch 's Winters staen verdort;
Maer als een Lauwer-boom, of als de Maegde-Palmen,
Op dat gy eeuwig groen, hier nae bevonden word.

10 Den Hemel u bedouw', en zy u steets genegen,
Ia trek soo lang gy leeft sijn gunst noyt van u af,
En als hy u begaeft met tijdelijken segen,
Soo denkt eens 's jaers aen hem die u dit eer-digt gaf.

11 Vaert wel mijn *Amira*, telt menichte van jaren,
In lust, in rust, en in vernoeging' van 't gemoet:
En soo gy wort bestormt van 's werelts woest baren,

Volhart in Liefde, als u minste Dienaer doet.

J. VOLHART.
Volhart in Liefde.

Pyramus, en Thisbe.

Toon: Courante messieurs

D E nare nacht was geen belet
Voor *Thisbe*, om'er Lief, die sy had dagh geset,
Te soeken in het Aekelijke Wout,
Dat menig kloek gemoet verbrout,
By een Fonteyn daer soe verkooren,
Om d' een des anders liefd' te hooren.

Maer eer sy quam was sy verlooren.

2 Vermits terwijle sy hem wacht,
Een Leeuwen Moeder haer een groot vrees aenbracht,
Sy liep verbaest in een verhoole hoek,
En in de vlucht stroyd' sy de doek
Daer meed' haer hayr was opgebonden,
Die *Pyramus* we'er heeft gevonden,
Die meende doen sy was verslonden

3 Van 't felle Beest, dat doen hy quam,
Op 't snelste dat het kon, sijn loop ter Boswaert nam:
O! seyd hy doen, 't is wis, wis mijn Lief is doot;
Wat ramp, wiens wee, wat harde stoot
Is by mijn onluk te gelijken,
De doot kan my nu niet ontwijken,
Ik sal mijn trouwe liefde yken

4 Met dese stempel: en soo voort
Neemt hy sijn eygen kling, daer hy hem me'e vermoort:
En soo sijn ziel het schoone lichaem liet,
Quam *Thisbe*, die soo haest sy siet
Pyramus geest de romp begeven,

Een eynde maekte van haer leven:
Dit heeft de trouwe liefd' bedreven.

M. F. Besteben.

[*De pijlen die Cupido schiet, zijn van verscheyden kracht*]

Stemme: Van prins Robberts mars.

D E Pijlen die *Cupido* schiet, Zijn van verscheyden kracht;
De een baert vreugt, d' ander verdriet, vol Goddelijke magt:
Dat heb ik laest bevonden, ach! Vol hoope, en vol vrees,
Niemant blijft ongeschonden ach! Door 't rekken van sijn Pees.

2 Dat heeft helaes! nu *Celadon*, Bevonden op die uur,
Als eerstmael quam die schoon Son, met haer soet oogs gegluer:
De stralen die gy *Astrea*, Geschoten hebt in 't hert
Van *Celadon*, die om gena, V bid door groote smert.

3 Denkt Schoone aen de droeve druk, Die gy gestadig voet,
Ik hoop met vrees naer mijn geluk, Doch strijding in 't gemoet,
Om dat u straffe stuerheyt staeg, My toont dees' tegen-sin

Mijn boesem die is vol geknaeg, Vol wan-hoop door de Min.

4 En kan mijn trou, en dienst dan niet, Verlichte dees mijn smert;
Siet aen mijn lijden, en verdriet, Vermorster van mijn hert:
Astrea wreet, en soete Maegt, Mijn Leyster, *Phœbus* licht
Mijn pijn, voor 't Altaer sy geklaegt, Van u soet aengesicht.

Helaes! Lief, gy en acht my niet, Dies neem ik afscheyt hier,
En kies der golleven gebiet, O *Lignon*! schoon Rivier
Doet op u schoot ontfangt toch in, V armen *Celadon*,
Die door wan-hoop veracht sijn Min, ach niet meer leven kon.

Hoop geleyt.

Mey-liedt.

Toon: Nu sich ondankbaer toont, &c.

B Loosend' *Aurora*, Roos-verwig van wangen,
Spanden haer Wagen op *Majaes* mid-nacht;
Want se was met grooten yver bevangen,
Om met *Diana* te rijden ter Iagt:
Maer doense Iaegden, Door Bosch, en Dal,
Vonden sy Maegden, Een groot getal,
Die besig waren, Met Bloempjes te garen,
En toyden heur hayren, Met bly geschal.

2 Sy songen daer een soo vrolijken Liedtje,
Dat sich het Bosje beweegde daer van;
De Herders die speelden daer elk op een Rietje,
Met den Geyt-voetigen hippelaer, *Pan:*
Dat dore Boomen, Door 't Lente-vyer,
Ia koele Stroomen, Ontvonkte schier:
De woelende Beeken, Die scheenen t' ontsteeken;
Mits hoorden ik spreken, Een geestig Dier.

3 Lof lieflijke Lente, gy die ons met Bloemen,
Heuvels, en Dalen, soo cierlik bepronkt,
Met duysent kleurtjes, waer door dat u roemen
d' Herdertjes, die gy het hertje ontfonkt
Wanneer se danssen, Vast handt, aen handt,
Gekroont met kranssen, In 't open Landt:
Gy doet de Herd'rinnen, De Herdertjes Minnen,
Dat yeder van binnen, Vol liefde brandt.

4 Siet hoe de Bloemen, en Kruyden der Hoven,
Die de Godinne *Flora* ons telt,
Schijnen de lieflijke Lente te looven:
Hoort hoe dat *Phillis* haer lof vermelt?

Men hoortse schrillen, Op toonen hoog,
Men sietse drillen, Als ofse vloog:
De pluymige Dieren, De Lente ook vieren,
Met soet tierelieren, Voor yeders oog.

5 Spart'lende Visjes, in woelende Beeken,
Siet men nu bakeren op de vloet:
Ia alles wat leeft dat voelt sich ontsteeken,
Door Lentsche kragjes in 't edelste bloet:
Komt aertsche Eng'len, Aentrekkend' goet,
En helpt ons streng'len, Een Roosen-hoet,
Om op de vlechten, Van *Flora* te hechten,
Met d' Herdertjes knechten, Aen *Amstels* vloet.

J. VOLHART.
Volhart in liefde.

[*Ach! helder licht, ô suyvere Diane*]

Wyse: 't En is geen tijt veel tegenstants te maken.

A Ch! helder licht, ô suyvere *Diane*!
Na dien gy Lief nu scheyt,
Neemt dees' mijn droeve suchten, ende trane;
Ey! neemt tot u geleyt
Mijn klachten, die uyt den gront mijner herten
Aen u geoffert zijn,
Recht toonend' mijne pijn
In dees' mijn smerten.

2 Ach! sult gy dan u aengename stralen
Van my nu trekken af?
Aensiet hoe dat ik eensaem moet gaen dwalen
Nae 't naer, en duyster Graf;
Waer dat ik sal nochtans u licht met drage,
Aenbiddend' mijn Goddin,
En d'oorspronk van mijn Min
Te recht sal klage.

3 En spreken door mijn geest, ô wreede Maget!
Ten vollen uyt mijn klagt,
Voor u die steets mijn ziele hebt geplaget,
Lief, Leyster mijns gedacht,
In dit mijn treur, en droevig wesen,
En in het droeve Dal,
Te recht ik wesen sal
Vol hoop, en vreesen.

Hoop geleyt.

[*Met Boreas vlagen*]

Stemme: Courante Bourbon.

M Et *Boreas* vlagen,
Ons weder komt plagen,
Den grijsen Klapper-tant,
Aen Velden, en Boomen,
Fonteynen, en Stroomen;
Hy toont sijn straffe hant:
Ontbloot het Velt van vradig Gras,
En schoon *Apollos* Bloem-gewas,
Ook *Ceris* Gout-coleurde Zaet,
Door bitt're koud verdorren laet.

Verheugende Bosschen,
In-een gewosschen,
Vervult met weder-klank,
Daer aerdige Dieren
Vrolijk tierelieren,
En quelen met soet gesank,

Haer Lommerige glans verdooft,
Van rijpe vrucht, en bla'en berooft,
De Voog'len nemen, doet de wijk,
En maekt voor yeder ysselijk.

3 De vochtige paden
Van *Thetis*, beladen
Met * Borgers van de Zee:{mnote3}* *Visschen.*{/mnote3}
Waer in de *Najaden*
Steets (drijvende) baden,
En selfs *Neptunes* me'e,
De golven met sijn Schelp door-snijt,
Den *Grysaert* haer gedweeigheyt,
En wemelen geheel verdrijft,
Ia als klaer Cristallijn verstijft.

Om meerder te tergen,
De *Alpische* Bergen,
Het licht dat haest verdwijnt,
Een tijt gaet ontrekken,
Daer mede bedekken
Al 't geen de locht beschijnt:

Soo lang tot dat de gulde glans,
Van *Pœans* glinsterende krans,
Met held're warmte 't we'er bestraelt,
En 't bleeke deksel van haer haelt.

DAELT.

De verliefde Dido, over de wel-bevalligheyt van Æneas. Vrag. lib. 4.

Voyse: Campangon demi toer a gauche.

G Elijk een Hindt ten vlucht geschooten,
(Verselschapt met het dood'lijk hout,
Een yser, die haer smerten brout)

Noyt vreugt, of stilstant heeft genooten;
Soo woelt, en raest mijn ziel met Minne-pest door dronken:
Geen *Zydons* schat, Belet mijn dat; *Carthagoos* glory leyt versonken,
't Fenijn is mijn te vol geschonken.

2 O *Zicheus*! u bitter lijden,
Dat u een Broeder-Moordenaer
De'e proeven, noch het hoog Outaer,
Kan die u Weduw' niet bevrijden?
Dat haer de *Pergamaze* brant soo fel doet branden.
O *Argos*! gy, Belegert my, Gy spaerden dese schoone handen
Heel tot mijn boey, en wreede banden.

3 Gy selfs *Iupijn*, gy stelt de deugden
Dan u *Anchizes* trouwe Soon,
Met sulken glans voor mijn ten toon,
Dat ik, verwonnen wens sijn vreugde.
Wat Veder-bos kon oyt beroemder Helm ver-eeren?
Sijn oogen die, Ik stadig sie, quetsen mijn dieper als de speeren
Van *Hector* de'e de *Griexse Heeren*.

4 O *Pasus*! Koningin, vol weelden,
Verschoon mijn nieuw, en heftig vyer,

Ik Min als *Pasifee* geen Stier,
Maer eener die gy selver teelden:
Hy is 't die *Dardaens* Stadt, en over-oude Vesten,
(Nu tot een val) Verbouwen sal, en stueren tot gemeenen besten
't Verstroyde overschot ten lesten,

Gy Mint, *ô Venus*! de *Troyanen*,
Mits *Paris* u den Appel gaf,
Waer door haer *Iuno* heeft een straf
Beschaft van moort, en bloet, en tranen:
Wilt mijn *Carthago* met u *Illium* verbinden,
So sal de faem, Mijn Stad, en naem, Doen blasen door de vlugge winden,
'k Sal yeder mijn gehoorsaem vinden.

6 Want anders wert geen doot gewroken
Aen den Tiran *Pigmalion*,
(Met bloet besmet) die al begon
Met list mijn Vesten te bestoken.
Hy sal de *Getulisch Iarbas* ook doen beven,
En na de strijt, Sal hy den tijt, Doen van *Saturnus* hier her-leven,
Het hoogste lot daer wy nae streven.

7 Ik sal u *Venus* doen oprechten

Een Beelt van fijn, en louter Gout,
En geven jaerlijks onderhout
V Priesters, Koor, en Autaer-knechten:
Gy sult u Mirth, en Palm, en Tortel-bloet sien rooken
Op 't Iaer-gety, Dies wachten wy Dat gy het *Troyse* hert sult stooken,
En in u, en mijn liefden kooken.

J. NOOSEMAN.

Op 't vertrek van I. I. B.

Stemme: Het vinnig stralen van de son.

E ylaes! wat ongewoone lust
Mijn *Nimph* heeft ingenomen,
Dat sy van *Amstels* blijde Rust,
Spoet na des *Ifels* Stroomen.

2 Heeft 't al-vervullende gewelt,
Der ongetoomde golven,
V ted're sinnen niet onstelt?
Noch 't hertj' in vrees bedolven?

3 Wanneer het Cristalijne nat,
Met vreesselijke slagen,
Dan voor, dan achter 't kiel bespat,
Wie sult gy konnen klagen.

4 Wanneer van 't Roos' beschamend' root,
V net besnede wangen,
Door *Thetis* kracht worden ontbloot,
En met doot-verf behangen.

5 De brakke-traentjes vlieten van
De hert ontstekend' oogen;
Geen van dees' tegenspoeden dan,
Tot blijven u bewoogen.

6 Sergistis, Kroost, uyt 't vier getal,
Sent-Auster, sonder woeden,
Die met een aengenaem geschal,
De wemelende vloeden

7 Doet scheuren door de snelle vaert,
Der dicht-bepekte lagen;
Op dat mijn Engel blijft bewaert
Voor Noodlots droeve vlagen.

DAELT.

Aen de Amsteldamse kitte-broers.

Toon: Ie vous veus faire un present.

L Vstig Makkers, slaet een hant
Aen de Krans van Wijngaert-bladen;
Geeft u stem om op de trant

Van *Silenus* Boom te baden:
Siet ik stel het aldus in,
yeder een sal tot begin
Van de soete vreugt
Der jeugt,
Dus een Roemer lustig klaren,
Sonder sparen;
Wie, Dat die
Niet en leegt, geen vreugt geschie.

2 De Wijn is immers wel, en soet;
Waerom staje dus te daesen?
Hy maekt ook goet jeugdig bloet,
Lustig sla in sonder raesen:
Lustje me'e een glaesje Bier?
Met een pijpje Smooks drie, vier?
Spreek, het is geree:
Houdt stee,
Want het woelen kan jou schaden,
Laetje raden;
Ey! Verbey,

Ik geef noch geen vry geley.

3 Het Vaetje dient reyn uyt-gevaegt,
Eer de Borsten willen scheyen:
Dies na geen vertrekken vraegt,
Wilt de laetste drop verbeyen.
Wakker aen, die achter blijft,
Geen rechtschapen handel drijft:
't Moet nu also zijn,
De Wijn,
En het Bier zijn niet geschapen
Voor de Apen:
Dies, Verlies
Nu geen tijt, en weest niet vies.

4 Buerman, van mijn een Troytje wacht,
En wilt het dan soo voortbrengen,
't Wort om vrolijkheyt gewracht,
Smijt de *Fransman* sonder plengen
In jou lijf, ey! niet veel stort,
Want men komt het vaek te kort:
So, so, doet het met

Een set,
Op dat gy noch schijnt te meugen
Groote teugen:
Dit gekit
Op de rechte zetel sit.

By mijn keel, Ian Oom.

Marseas vreugt.

Toon: Sarabande.

A L mijn vermaek,
En vrolijke dagen
Staen in een saek
Wel waerdig om dragen,

De naem van 't Zaet,
Van Hemel, en Aerde;
En watter staet,
En oyt was in waerde.

2 Benje begeer'g
Om van my te weten
Wie of soo eerig
Wort vanme beseten?
Ik noem 't de Min,
Of de ware Liefde;
Die in mijn sin
Noyt niemant en g'riefde.

3 Want sonder dat
Is gants niet geschapen;
Sy is een schat
Die vredig doet slapen:
Daer sy Huys-vest
Is reede, en blyheyt,
En voor het lest
Sy geeft volle vryheyt.

4 Ik liever een,
En sy liefd' my weder;
Wy twee, zijn een,
En setten ons neder,
Niet in een tal
Van wereltsche dingen,
Die 't los-geval
Tot puyn-hoop kan bringen.

5 Maer in 't genoeg
Met kleene schatten,
Die laet, en vroeg
De weelde bevatten:
Een stroyen Hut,
En graesige Beemden,
Strekken een stut
Om niet te vervreemden

6 Van hem die was,
Die is, en sal blijven,
En goedt aen-was
Kond' veelmael verdrijven

De eed'le deugt,
Vyt menigs gedachten,
Bemint gy vreugt, wilt na 't beste trachten.

Tracht nae 't best.

De verblijde dronkert.

W Anneer ik eerst de lust began
Van 't Glaesjen, en de Kan,
Doen wert ik eerst een Man,
Te drinken 't heel, en 't halfjen:
'k Was gerust, 't aersgat sonder sorg,
En de lust mest mijn als een Kalfjen;

Want ik dronk, want ik dronk, ik dronk
Op pant, of borg.

2 Maer als ik voor mijn tijt-verdrijf,
De soetheyt van het lijf
Ging bruyken aen een Wijf,
Verloor ik lust, en leven:
Ik was soo haast niet eens in de Kroeg
Of ik werd van mijn Wijf bekeven:
Even eens of de Droes, de Droes,
De Droes haer joeg.

3 Wel *Ian*, wat Duyvel doeje hier?
Een heelen dag in 't Bier,
En Hang-kloot over 't vyer;
Voort t' Huys, en tijt aen 't werken:
'k Sprak een woort, en ik seyd', bruyt heen!
Sy verstoort, het haer hoofjen merken;
'k Wil niet gaen, 'k wil, 'k wil niet gaen,
Bruyt selver heen!

4 Dat 's waer moer slons, moers kous, moer Ians,
Gy siet hoe andere Mans,

Den heelen dag bykans
Hier met de kannen klinken;
Souje dan altemet een reys
Ook jou Man niet eens laten drinken!
Schaemje *Trijn*, schaemje, schaemje *Trijn*,
Jou stukken vleys.

5 Toen was 't jou schellem, fielt, en guyt,
Gaet vluks ten Huysen uyt,
Of 'k bruye op jou huyt;
Gy Moordenaer van Vrouwen:
'k Stont en keek, als een stront in 't Sneeu,
Dit gepreek quam mijn door het Trouwen:
O die pry! ô die pry! die pry
Sag als een Leeu.

6 Ik sey wat Duyvel, en ik swoer,
Wat bruyt mijn dese Hoer;
Gaet t' Huys, en soentje Moer,
Iou eereloose Verken:
Wel wat 's hier jou verbruyde *Trijn?*
Ga ik te bier, ik moeter weer voor werken:

Want ik drink, want ik drink, ik drink
Niet als van 't mijn.

7 Maer nu, soo leef ik we'er gerust,
Begin met nieuwe lust,
En heb mijn brant geblust
Met eenen Vrouw, ja Vrouwen:
Maer Helaes! wat een swaer verdriet!
'k Sag mijn *Trijn* in de aerde douwen:
Maer de Kan, maer de Kan, de Kan
En sag ik niet.

Weest wellekom nob'le Toebak,
Gy Hebt soo lang gemak
Gehouwen in mijn sak;
En gy ô waerde Pijntje!
In hoe lang sag ik jou niet hier,
Draegt doch rou, om mijn waerde *Trijntje*,
O Toebak, ô Toebak, Toebak
En beste Bier.

U Y T.

Toe-gift.

Stemme: Schoonste Angelette.

A Ch! lieve *Geertje*, Daer bruyt *Ian* we'er heen,
Hy speelt het Heertje, Wel ter dege: ik meen
Nu sal hy ry'en wel tot ellif uren;
't Is niet te ly'en, 'k schaem my voor de Bueren.

2 Ia lieve *Trijntje*, Ik weter noch wel een
Die voor het Wijntje, Bruyt op Schaessen heen;
En weet de Huysen soo verbruyt te my'en,
Dat het een schrik is om te sien het ry'en.

3 Dat Duyvels wachten, Dat is sonder ent,
Van halve nachten, Die verbruyde vent;
Die dan het morren noch altijt wil soeken,
Wie sou het knorren schier niet vervloeken?

4 Hoe zijn de Wijven Nu byget gebruyt,
Met t' huys te blijven, En de Mans 't gat uyt:
Iae wel ik sweertje, 't is verdrietig leven,
En dat wanneerje dan noch wordt bekeken.

5 'k Seyd' gister Avont, Iou verbruyde Beest,
Doe dus gehavent, Waer bent gy geweest?
Wat Duyvel, meenje 't langer soo te maken?
Denk eens waer dat gy dan op 't lest sult raken?

6 Siet daer ik sweerje, Weester op verdacht,
Dat ik wanneerje, Weer soo lang op wacht,
Van Kroeg, tot Kroeg sal naeje loopen vragen;
En schelden j' uyt dat *Amstedam* sal wagen.

FINIS.

Register,
Van d' Amstedamse Vrolikheyt.

AStrea al droomende began.	10
Aerdig Wijntje, edel natje.	64
Ach! gy wreede Hertogin.	105
Ach soete Herderin.	133
Amira lief mijn leven.	179
Ach! *Lisea*, hoe kan ik leven.	200
Ach! *Laura* lief, staekt u wreetheden.	205
Als *Iupijns* kroost uyt *Thetis* schoot.	193
Als *Phœbs* jongstmael was in rust.	208
Ach helder licht, o suyvere *Diane*.	223
Al mijn vermaek	235
Ach lieve *Geertje* daer bruyt *Ian* weer heen.	242
B Arst benaut en bange hart.	35
Bedroefde *Arfleure*.	162
't Begin van mijne trouwe min.	203
Bloosend *Aurora*, roosverwig van wangen,	220

Caliope bedout mijn veder met een droppel. 214
*D*E *middagh-Son* gaf geen gebloos. 5
De gaven die volmaekt besitten u leen. 16
Dertele *Venus* Iongen. 21
Die uyt angstelijke noot. 113
Dat de Meysjes dorsten vryen. 115
Dees Herder die hier leyt begraven. 136
Dit is de Bron daer*Ariaem*sou beyden. 150
De gratien daelden uyt *Iovis* Troon. 174
De lust en *Amstels Vrolikheyt*. 184
Dartele *Fillis* morge-ster. 209
De nare nacht was geen belet. 217
De pijlen die *Cupido* schiet, zijn van verscheyde kracht. 219
*E*Ens als een Iongen Herder ging. 1
Eylaes! wat ongewoone lust. 230
G Alatee soud' ik uyten. 43
Gy braeve Broeders van *S. Luycas*. 189
Gelijk een hind' ten vlucht geschooten. 227
*H*Oe lang sal ik de lucht met klagt. 13
Hoe vochtich dat het siltig nat. 18

Hebt gy dan Rust gevonden.	26
Helaes! nu isset heel verbruyt.	49
Het flikkerende licht.	52
Hoe lange sal ik *Galathea*.	57
Hoe zijn de Goden so op my verstoort.	121
Hoe seer dat *Venus* ons benijt.	202
Indien gy door gebeden.	168
Komt hier by ons noob'le baesen.	23
*L*Est-mael *Laura* sliep.	41
Lof *Thetis,* Lof ô Zee-Godinne.	60
Lest-mael aen den Oever.	61
Lof heyl'ge wetenschap.	121
Lustig makkers slaet een hant.	232
*M*Et de oogen toe-gelooken.	88
Mars hoe verwoet en wreet.	118
Mijn Pen hoe wel te swak tot uyting.	126
Mocht ik eens gelukkig stranden.	172
Mijn hert gestadig vol vreemde gedachten.	212
Met *Boreas* vlagen.	225

*N*u ik *Karel* word beschuld. 101
Nu gy queeckster van mijn hert. 190
*O*Kan u soetigheyt. 29
O Verstaelde *Melibee.* 45
Op suffe suyse-bol. 55
Om het Troetelen minde *Grietje*. 77
O *Lambrecht* min goede moot. 109
O Wreede niet om te versmaden. 128
P Rocris ach mijn waerde. 86
Phœbus by een Boom, en Bron. 155
*R*ijst Morgen-Son van *Celadon*. 139
*S*Oo oyt een lijst vercieren dee. 30
Segt eens vrient ik sal een stoopje geven. 38
Schoonste *Angelette*. 47
Silvia die soete Bruyt. 71
Schep nu we'er vreugt. 82
Sluymer slaepje soete rust. 91
Sugt weent droeve *Leonoor*. 94
Soo lang de Roos sijn teere Bla'en. 143
Soud' ik mijn wraek aen u volvoeren. 276

Segt *Rosemont*, mijn lieve Velt-Godin. 186
Traen oogen traen. 148
*V*Elt-Godinnen. 65
’t Vissen moet wel vreugde baren. 76
Vliet brakke-traentjes vliet. 130
Vrolijke beesjes die voor, 137
*W*Anneer het daegje. 70
Wat vreugde kan toch by mijn zijn. 79
't Was een vryer jonk van jaren. 144
't Waerste soet. 155
Waerom was 't *Roomse-Rijk* in vreede. 157
Wanneer sal eens de smert. 170
Wel op mijn Harp wilt speelen. 181
Wanneer ik eerst de lust began. 238
*Z*Iels Voogdesje. 33